

כפר הנוער הניסויי הכפר הירוק

במרחב הירוק תלמידים יוצרים אמנות

סיפורת

שירה

סמל

ציור

מסכה

צילום

עריכה, הגהה וציצוב: יעקב בוצ'ן
ציצוב גרפי והכנה לדפוס: סטודיו כתר (2010)

ציצוב העטיפה: סטודיו כתר

תוכן העניינים:

סיפורת:

- 5. קופסאות / אנסטסיה גולובוצקי
- 8. לאה / שחר ברכה
- 13. מרסדס / מרינה לסקין
- 18. חשיכה / דריה סטרובינסקי
- 22. כישרון / נוי קוגמן
- 27. תמונה בשחור-לבן / אור זוהר
- 30. עכביש / לירי יואל פינקוביץ'
- 34. אם יש נסיכים בכינרת / ולריה בבורין
- 40. גושים של רגשות / אורי הררי
- 50. אוטובוס / יעל רטר
- 53. פסים אדומים / לירי יואל פינקוביץ'
- 57. אורן / שהם שמש שרביט
- 60. דגים / אלונה וורוביצ'יק
- 65. סיפור / סראפין טיומקין
- 71. משאלה / נטע בלאס
- 77. דפני אלה / מאיה לוי רייך
- 81. רותי כהן / נעם רז
- 83. ההיסטוריה הגיאוגרפית של ארצות השפלה / אורן גורל
- 87. המידות הטובות / שלי בייגלמן
- 96. נמלים / דדשב ויקטוריה
- 99. סיפורים לנימי / אלונה וורוביצ'יק

שירה:

- 103. אבא / יעל לאוקומוביץ'
- 105. מישהי אחרת / קרולינה שולמן
- 107. כאב ממעמקים / אנצ'פה גלה
- 109. ציפורן / מריה גונצ'רוב
- 111. קריאה לשלום / דפנה באן
- 112. מעבר לאופק / מריה גונצ'רוב
- 113. כמו מצפן שבור / אלעד קליינרמן
- 114. ציור מושלם / רוי טמיר
- 116. מניפה / עידן טל
- 117. רגעים / שהם שמש שרביט
- 118. גלות / אלון רטר
- 119. ההיובעבר העצים ירוקים, ירוקים? / אמיר פולק
- 120. גן העדן הפרטי שלי / אלונה טבק
- 121. שמי לונדון האחרים / יעל לאוקומוביץ'
- 122. קירות / אלכסנדרה טישצ'נקו
- 123. ללכת ככה / לירי יואל פינקוביץ'
- 125. הכפר, המקום הזה בעבורי / אורי הררי

סמל, ציור, מסכה, צילום: 126 - 180

קופסאות / אנסטסיה גולובוצקי

מקום ראשון - חט"ב - ז' 4/

תשס"ז

סיפורת

במהלך חיי החלפתי מקום מגורים פעמים רבות כל-כך, עד שהפסקתי לספור. זה התחיל בערך בגיל ארבע, כשאבא שלי קיבל קידום למשרה של סוכן מכירות במשרד הפרסום שבו עבד. בכך, בעצם, הוא גם הפך את אימא לעקרת-בית שלא יודעת לבשל או לשאוב אבק.

עם משפחתי המוזרה במקצת, התחלתי לעבור למקום מגורים אחר לחודשיים. לפני כל מעבר היינו מזמינים אנשים שהכרנו פחות או יותר (עד כמה שאפשר להכיר אנשים בתוך זמן קצר שכזה) לסוג של פרידה. הם היו מסתובבים בין ערמות של קופסאות, עם חיוכים מזויפים על פניהם. בימים ההם העסיקו אותי שתי שאלות שמעולם לא העזתי לשאול. הראשונה: איזה חלק מהאנשים האלה מכירים באמת את בעלי הבית? השנייה: לשם מה באו לכאן? כדי לאכול?

בכל מקרה, כך הפכתי ל"ילד הקופסאות", שהיו כל-כך חיוניות למעברים שלנו. חיפשתי אותן בכל הזדמנות שהייתה לי. ערמתי אותן בערמות בשביל המעברים הבאים. בעצם, אפשר לומר שהקופסאות הפכו בעבורי תחליף לחברים שאותם חדלתי לנסות לרכוש, מתוך הבנה שאין לי די זמן להתיידד עם חברים אנושיים.

כל האוסף התחיל בגלל סיבה אחת פשוטה: חיפוש אחרי הקופסא

2600. אך זה לא הכול: מאחר שהתרגלתי כל-כך למעברים, בחרתי בקריירה של ארכיטקט, שעובר ממקום למקום אחת לחודשיים. זאת, כדי שיוכל לנהל את הפרויקטים שלו מקרוב. וממש כאבי בזמנו - הפכתי את אשתי לעקרת בית ואת בני לילד שאוסף קופסאות קרטון. השנה שבה מלאו לי 50 (שהייתה גם השנה שבה בני עזב את הבית ופרש מאוסף הקופסאות), הייתה, מבחינת האוסף, התקופה הקשה ביותר בחיי. הגעתי למספר עצום של כ-

5100 קופסאות. במצב הזה, אפילו כשהן היו מקופלות לא היה להן מספיק מקום במחסן, ולכן הן תפסו גם את חדרו של בני (שגודלו היה משתנה ממעבר למעבר).

כעבור מספר שנים, כשהייתי בן 73, הבנתי פתאום שלמרות כל שנות החיפושים הללו, לא מצאתי את הקופסא המושלמת. חייתי עם הרגשת החמצה הזאת עד לאותו יום שבו התרחש המעבר החשוב ביותר בחיי. זה שכל בן אדם חייב לעבור אותו בסופו של דבר.

כמו בכל מעבר, גם הפעם הגיעו אנשים רבים, אך הפעם כולם לבשו שחור והתכנסו במעגל שבמרכזו ניצבה קופסא אחת בלבד. זאת הייתה הקופסא המושלמת בשבילי: לא

קטנה מדי ולא גדולה מדי. בעלת שתי ידידות כסף בצדדיה, ובתוכה היו מונחים כל דברי הערך שלי באותה תקופה: היו אלה שעון-זהב שקיבלתי מאבי וטבעת הנישואין הכסופה שלי.

מה חבל שכאשר מצאתי סוף סוף את הקופסא שחיפשתי כל חיי, שכבתי בתוכה.

המושלמת. כזו, שהיא לא קטנה מדי ולא גדולה מדי; כזו, שאוכל להכניס לתוכה את כל דברי הערך שלי, לפחות; עדיף עם ידידות. נדמה לי שאפשר היה בקלות רבה מאוד להשוות אותי לאותם מכורי הקניות, שקונים כמויות של בגדים כתחליף למשהו שלא היה להם בחיים. בדיוק כמוני, גם הם ממשיכים לקנות עוד ועוד. לא מפני שאין להם מספיק, אלא משום שהם מחפשים אחר הבגד המושלם.

גם תהליך מציאת הקופסאות היה דומה מאוד לקניות. בסוף כל תקופת שהייה, אני ואימא שלי היינו עוברים מדלת לדלת בכל בית-כלבו או חנות למכשירי חשמל, בחיפוש אחר קופסאות קרטון.

כך הגעתי לגיל שבע. באותה עת היו לי כבר 324 קופסאות, בכל הצורות והגדלים, אך אף לא אחת מהן הייתה "הקופסא המושלמת". המשכתי בחיפושיי, אפילו בגיל 18. באותה שנה היו לי כ-1100 קופסאות, בערך. זאת גם הייתה השנה שבה התגייסתי לצבא.

אני עדיין זוכר את התקופה הנוראית שבה גרתי בבסיס, ללא מעברים או מסיבות עם אנשים שלא הכרתי. עם זאת, למרות

היעדר המעברים התכופים (שאליו לא התרגלתי עד יום השחרור), מי שעדיין נותרו בחיי היו ערמות הקופסאות שבהן היו מונחים כל חפציי. לא יכולתי להיפרד מהריח הנפלא של הקרטון, ולא מהנוף המקסים של קוביות חומות, כשהן עומדות בערמות כמו קיר עצום של לבנים. גם בגיל 30 לא נפרדתי מקופסאותיי, שמספרן באותה עת עלה ל-

לאה / ברכה שחר

מקום שני - חט"ב - ז' / 2

תשס"ז

פרצופם המתעווות לאחר ששתו אותה. בדיוק ברגע שבו התחרטו על ההחלטה להיות נחמדים ולשתף איתנו פעולה, הצטערו על הרגע בו חשבו שזה לא יהיה כל כך נורא... הרי, כמה גרוע זה כבר יכול להיות?..

המשכתי להסתובב. כל רגע הרגשתי שאני עומדת ליפול, אבל לא עצרתי. רצייתי להוכיח למיטל שאני יכולה להישאר זקופה יותר זמן ממנה. תמיד היו בינינו התחרויות הקטנות האלה. לא תחרויות מלאות קינאה ורמאות, שהמטרה היחידה בהם היא לנצח. ממש לא! אלא תחרויות קטנות, כמעט בלתי מורגשות. לא עשינו אותן כדי לנצח, הרי גם ככה ברגע שהתחלנו את התחרות הבאה כבר לא זכרנו מי ניצחה בקודמת. לפעמים היו אלה תחרויות אמיתיות, כמו "מי תגיע ראשונה הביתה", או לפעמים סתם כאלה של "מי עושה יותר קולות בזמן שהיא שותה מקש", שבכלל לא דיברנו בהן, אפילו לא הסכמנו על מה מתחרים. בשבילנו זה היה ברור מאליו. אם מישהו היה צופה בנו מהצד, ודאי היה חושב שאנחנו שתי ילדות קטנות וילדותיות, שעושות דברים שטותיים

ואחר כך עוד צוחקות. אולי זה היה נכון, אבל לנו לא היה אכפת. היינו עסוקות בלכוון את הקש כך שהוא יעשה יותר רעש כששואבים ממנו אוויר מאשר הרעש שעושה המתחרה השנייה. התחרות האמיתית היחידה שהשתתפנו בה זו נגד זו הייתה בכיתה ד'. המורה יפית נתנה לנו לעשות עבודה על לאה גולדברג. כולם נאנחו בעצלות כאומרים

הרגשתי סחרחורת, בחילה, רצייתי להקיא, אבל המשכתי להסתובב. נהניתי. כל הצבעים התערבבו לי מול העיניים - כחול, כתום, אפור, ורוד, סגול, ירוק. הכול נמרח כמו ציור של סלבדור דאלי, וברקע

- הצחוק המתגלגל של מיטל, הנביחות של נילה, השחקנית בטלוויזיה שמדברת ספרדית, רעשי מכוניות נוסעות בכביש, עקבים של מישהי נוקשים על התקרה שלנו מהדירה למעלה. הכול התערבל כמו השייקים שאני ומיטל נהגנו להכין. לתוך המיקסר הכסוף, היינו שמות את כל הדברים המוגדרים כאכילים שמצאנו בבית, מפעילות אותו בעוצמה הכי גבוהה ובוהות בו. הבננות, השוקולד, הביצים, האורז, הכול היה מתפרק, מתערבב. כל פעם שאיזשהו מצרך חלף על פני דופן הכלי, זיהינו אותו, בלב כמובן, וראינו שלאט לאט הכול הופך לעיסה חומה-צהבהבה. מדי פעם היו

מופיעות חתיכות אגס, או בוטנים סרבניים, אך אפשרנו להם לצוף. הרי זה לא מפריע לנו. לא אנחנו אלה שנשתה את זה אחר כך. אף פעם לא באמת ניסינו לטעום. לפעמים נתנו לאחי הגדול או לחבריו לשתות את השייקים שרקחנו במיקסר בטענה שזה "מילקשייק איכותי ממתכון של השף אהרוני". גם לפני שטעם את העיסה, ידענו שאף אחד לא באמת האמין לנו, אבל זה היה מאוד מבדר לראות את

מתחת להמון ניירת משעממת כמו חשבונות טלפון, כרטיסי אוטובוס משומשים, מרשמים רפואיים ועוד כל מיני דברים.

כשיפית החזירה את העבודות, ציינה אותי ואת מיטל לשבח. היא אמרה ששתי העבודות היו מצוינות. קיבלתי 99. זה הציון הכי מעצבן שאפשר לקבל. יותר מעצבן מ-80, יותר מעצבן מ-60, ואפילו יותר מעצבן מ-0. אתה יודע שאתה יודע את כל החומר, שהבנת הכול והשקעת כל

כך הרבה, אבל בגלל שנייה אחת של חוסר ריכוז, נכשלת. לא הגעת ל"מושלם". בגלל טעות כתיב אחת, הפסדתי. אף פעם אין לי טעויות כתיב. בכתיב אני בין הכי טובים בכיתה!

מיטל קיבלה 100.

המאה שכל כך רציתי וקיוויתי לו. הפסדתי בתחרות. לי הגיע המאה הזה! אחרי החיבור לא הפסקתי לקרוא שוב ושוב מיצירותיה של לאה גולדברג. כאילו להוכיח לעצמי שאני בכל זאת יותר טובה ממיטל ומכירה יותר ממנה את לאה גולדברג. אבל זה לא היה רק בגלל זה. לאה גולדברג הייתה המודל לחיקוי שלי. בן האדם היחיד ביקום שהייתי מוכנה להתחלף איתו.

לא אהבתי את הספרים שלה. רק את השירים. הספרים לדעתי היו ילדותיים מדי. השירים באמת נשמעו מושקעים. כל מילה בשיר נבחרה בקפידה מתוך עשרות מילים אחרות שאולי גם היו מתאימות גם הן, אבל לא כמו המילה הנבחרת.

"אנחנו כל כך עסוקים, ועכשיו את נותנת לנו עוד עבודה לעשות?" מה כבר היה לנו כל כך חשוב לעשות אז? לא היינו צריכים לדאוג לילדים, לא לעשות קניות, לא לכבס, לא לבשל, לא להרגיע את הבוס. במה היינו עסוקים כל-כך? לגמור את משחק המחשב של מריו בפעם החמישית? לצפות שוב בשידורים החוזרים של השמינייה?

אני ומיטל קבענו לעשות את העבודה יחד, אבל בגלל שההורים שלה החליטו לקחת אותה לצימר בצפון דווקא אז, לא יכולנו, וכל אחת עשתה את העבודה לבד. לאחר שכולם הגישו את העבודות, יפית אמרה שאת העבודה הכי טובה תתלה על הקיר ביום ההורים, ואולי גם תסדר לתלמיד או לתלמידה פגישה עם לאה גולדברג. "אבל היא מתה כבר מזמן," אמרתי.

"יפה מאוד, רציתי לבדוק מי באמת קרא את העבודה שלו לפני שהדפיס אותה." היו אלה סתם עוד 15 שניות מבזבזות מהשיעור, 15 שניות פחות מהזמן שנשאר

עד להפסקה, אבל אני התגאיתי על ההישג. אני היחידה שהצבעתי כשאמרתי את המשפט המבהיר. לא הזכרתי אותו שוב, כיוון שלא רציתי להישמע שחצנית, אבל עוד לא שכחתי אותו. אולי ביום מן הימים אשכח, אבל אז זו כבר תהיה הבעיה שלי. חשבתי שאולי עוד המון שנים, כשכבר אהיה זקנה ויהיו לי המון נכדים, אמצא את הסיפור

מרסדס / מרינה לסקין

מקום ראשון - חט"ע - י"א

תשס"ז

10 סוף הגעתי. חוץ ממני היו עוד עתיקות לידי שהסתכלו עליי כאילו לא הבינו מי אני ומאין באתי. הם התבוננו בי והתלחשו ביניהם: "מה עושה חפץ כה צעיר במוזיאון עתיקות?" מיד הסמקתי. חלף כל-כך הרבה זמן מאז הפעם האחרונה שבה שמעתי התלהבות כזו בגלל נוכחותי.

כשביקשו ממני לספר קצת על עצמי ולומר מאין באתי, מרוב התרגשות לא ידעתי אפילו היכן להתחיל... לאחר מספר נשימות, כשנרגעתי לגמרי, התחלתי את כל הסיפור מההתחלה...

היו אלה שנות העשרים המוקדמות באירופה. נולדתי לקבירה צעירה ושמה מרסדס, שהתחילה את דרכה בייצור מכונות-כתיבה, וזהו, בעצם, מקור שמי - מרסדס.

יום אחד הגיע למפעל מנהל בנק עשיר למדי, והספיק לו מבט אחד כדי להתאהב בי ולקנות אותי. בבנק בנו לי את השולחן המשקיף אל הנוף היפה ביותר. לידי, על השולחן, הייתה מראה ובכל פעם כשמישהו היה משתמש בי, הייתי מציצה למראה ורואה עד כמה יפה אני וצעירה. כל אדם שהיה יושב מולי, היה מתפעל תמיד ואומר: "איזו מכונה

המשכתי להסתובב. הרגשתי כאילו כל רגע הראש שלי עלול לעוף מהצוואר, כאילו כל רגע אני עלולה להקיא את איברי הפנימיים; כאילו אני ממש, אבל ממש רוצה להפסיק להסתובב. אבל לא יכולתי. הייתי חייבת לנצח.

ואז זה קרה. נפלתי. גופי צנח לעבר הרצפה הקשה. לרגע הרגשתי הקלה על כך שאין יותר צורך להסתובב. ראשי נחבט במרצפות. מיטל פלטה צווחה נוראית. נילה נבחה נביחה מקפיאת דם, כזאת שאף פעם, בכל שמונה השנים שבהן היא נמצאת אצלנו, לא שמעתי ממנה. בהתחלה לא הרגשתי כלום. לא חשבתי כלום. לא ניסיתי אפילו. זאת הייתה השנייה שלפני הכאב. זאת שבאה מיד אחרי שאתה מבין שנפגעת, אבל עוד לפני שאתה מרגיש את הכאב עצמו. ואז הוא בא, מפלח את כל הגוף. לרגע הרגשתי כל כך קטנה לעומת כל שאר החדר. הדירה. הבניין. הרחוב. העיר. הארץ. העולם.

התעוררתי. פקחתי את עיניי. מולי עומדת מישהי. בשמלה לבנה, עיניה הגדולות מביטות בי. שיערה הקצר כבר ארוך מאוד, עד מעבר למותניים. ואז זיהיתי אותה. ידעתי שאני מכירה אותה, רק לא ידעתי מאיפה. לאה גולדברג עמדה מעלי, מנופפת לי בתנועות עדינות ואומרת משהו. לא הצלחתי להבין מה. היה נדמה לי שאמרה "ברוכה הבאה". נרדמתי שוב.

יפה ומוכשרת!" ואז היה מלטף אותי בעדינות ולפעמים אפילו נושק לי (הייתי תמיד מסמיקה). אחר כך היה מתיישב בעדינות ומתחיל להקליד אות אחר אות. בכל לחיצה שלו הרגשתי את העדינות שבו ואת הדאגה שלו כלפיי, כאילו פחד שאשבות, חלילה.

הייתי אז הדבר המקסים ביותר והנדיר ביותר בין כל מכונות-הכתיבה; בשעה שהן היו זרוקות במחסן הגרוטאות אני הייתי עסוקה בכתיבת צ'קים בסכומים שגרמו לי לפעמים לחייך...

עם השנים הטכנולוגיה התפתחה, ואותי שמו על שולחן מוזנח של איזו מזכירה, ובמקום צ'קים עם סכומים "שמנים", הייתי עסוקה בהכנת אישורי יציאה או סתם מסמכים שעבורי היו חסרי תכלית ומשעממים בטירוף.

בחלוף השנים, עם התפתחות הטכנולוגיה, הערך שלי ירד כל-כך עד שמצאתי את עצמי נעולה בתוך מרתף מוזנח, על מדף שבקושי החזיק מעמד תחת משקלי (ולא שמשקלי כלל בתוכו מספר מוגזם של קילוגרמים).

כעבור שנה, אולי, שמעתי דיבורים על אחד העובדים שעוזב את הבנק, ובתור מתנה, הבוס הקמפן החליט להעניק לו - אותי... מצד אחד זה ממש שימח אותי לצאת מהחור הזה, אבל מצד שני כבר לא ידעתי אלו הפתעות נוספות מזמן לי גורלי.

כשהגעתי אליו הביתה, שמעתי שהבן שלו הוא עורך דין, ושאני עומדת להיות העוזרת הראשית והאישית שלו. הבשורה שימחה אותי. רק המחשבה שמעתה עורכי דין יכתבו עליי מסמכים חשובים והצעות לחוקים, גרמה לי לשוב ולחייך. הגורל האיר לי פנים מחדש. עברו שנים אחדות מחיי הפרחוניים.

יום אחד, כשישבתי על השולחן הקבוע שלי והתבוננתי בהשתקפות האלוהית והמקסימה שלי במראה, כשחייך מרוח על פניי, נכנסו פתאום לחדר גברים אחדים וביניהם עורך הדין שלי. הם התקרבו אלי בפנים רציניות, והעמידו לידי מכונה חדשה: "מחשב" - נראה לי שכך קראו לה. אישית, לא ידעתי מה הם מצאו בו, לטעמי הוא לא היה משהו...

כשהאנשים הלכו, התקרב עורך הדין לכיווני ולכיוון המכונה החדשה, הסתכל עליי בפנים מרירות ועליה בחייך ואמר: "איזה מחשב יפה! חבל שמכונת הכתיבה הישנה הזאת מפריעה למראה המהמם שלו!"

אני חייבת להודות שבאותו הרגע הרגשתי כאילו תקעו לי סכין בגב. מכל אחד אחר הייתי מצפה לתגובה שכזאת, אבל לא ממנו. זה גרם לי הרגשה רעה עד שרציתי למות. הקיום שלי כבר לא חשוב לאף אחד! עוד באותו היום מצאתי את עצמי זרוקה במרתף מוזנח ורטוב, והפעם

הוא התקרב אליי בפנים מופתעות, וככל שקרב כך גם הופתע. יותר ויותר. הוא ליטף אותי והמשיך להתבונן בי. לרגע היה לי אפילו קצת לא נעים, אבל אז הוא נעמד ואמר:
 "אני לא מאמין שאנשים זורקים חפצים יקרים לפח האשפה!"

אילו רק יכול היה אותו גבר לראות את הבעת פניי! זה היה הדבר היפה ביותר ששמעתי מזה זמן רב. הוא שב והרים אותי בעדינות, ובאותה עדינות הכניס אותי למכוניתו. אחרי שניקה אותי ביסודיות יכולתי להרגיש שוב יפה ונשית. כל כך אהבתי את המבט שבו התבונן בי. זה העלה בי נוסטלגיות כה רבות מעברי; זה הזכיר לי את תחושת האהבה שהעניקו לי הבוס ועובדיו בבנק, ולאחר מכן אותו עורך-דין צעיר.

לבסוף הסיע אותי לכאן. עכשיו אני יודעת שכל שיחלפו השנים, הערך שלי יעלה ויעלה, ואני אהיה רק חשובה יותר ויותר. אין עוד סיכוי שאי-פעם מישהו יעליב אותי או יפגע בי...

הייתי על הרצפה כשעכברים התרוצצו ביני לבין הקיר. בחורף הייתי רטובה כולי, ועם השנים הצטברו מעליי ערמות של לכלוך וקופסאות כבדות בעלות ריח משונה ולא נעים, ומה לא היה שם מעליי...
 לבד, וכמעט בלי אוויר, הייתי זרוקה במקום האיום ההוא שנה לפחות. איבדתי כל תקווה, וכבר חשבתי שבחיים לא ארגיש שוב יפה או שימושית עבור אנשים, ושאף אחד לא יאהב אותי עוד.

יום אחד נפתחה דלת המרתף, ואיש אחד אמר באופן סמכותי מאוד: "פנו מפה את כל הזבל הזה החוצה, אני לא רוצה לראות פה דבר מלבד הרצפה!"
 לי הוא קרא "זבל". באיזו זכות?!.. הוא אפילו לא מכיר אותי. פרצתי בבכי. כמובן שאיש לא ראה. לבי נשבר לגמרי. כעבור עשר דקות מצאתי את עצמי על המדרכה, ליד פחי הזבל, ממתינה שיסיעו אותי למזבלה העירונית, ושם יהיה סופי.

התביישתי כל-כך על שנגזר עליי להיות שקועה עמוק בערימת הזבל! אך מצד שני - מזמן לא ראיתי אור שמש. הצטערתי על כך שעליי למצוא את סופי במזג-אוויר מושלם שכזה.

ואז זה הגיע. שמעתי חריקת מכונית. עצמתי את עיניי בחוזקה, כדי שלא אראה את אנשי הזבל באים ומפנים אותי. אבל לא שמעתי צעדים של אנשים, אלא של איש.

חשיכה / דריה סטרובינסקי

מקום שני - חט"ע - י"א/1

תשס"ז

נכנסתי לחדר. בעודי מתפשטת חשבתי על היום העגמומי שעבר עלי. עוד יום חסר תועלת, חסר מטרה, חסר רוח חיים. עמוק בליבי התחלתי לשנוא את אור היום; אור היום שבישר את תחילתו של יום חדש, שבעיני האחרים היה יום משמח וחי.

שכבתי במיטה, מצפה לשינה שתבוא ותעטוף אותי. הקשבתי לתקתוק השעון וספרתי שניות - טריק שאבי לימד אותי כשהייתי קטנה (וכשהוא עוד היה בחיים). 8. קר הלילה. הורדתי מעצמי את השמיכה, מרגישה את הגוף מצטמרר למגע האוויר הקר. 96. כאב. 216. ואז 846. בכל לילה אחר לא הייתי מגיעה ל-700 ונרדמת, אך הלילה חשתי צרנות. צרנות עוקצנית, מחודדת, שנעצה בכל חלקי גופי, תוך שהיא גורמת לי להידרך בציפייה, אך ציפייה למה? באותו רגע הרגשתי את המבט הראשון ננעץ בי. קפאתי על מקומי, פוחדת לנשום. היה משהו לא אנושי במבט הזה, משהו חייתי. ניסיתי להחליט

מה מפחיד אותי יותר - העיניים הזרות שפלשו לחדרי או היעדר קיומן. הכול בראש שלך. את חייבת להירגע. זוזי. כשזזים, הפחד נעלם. רק צאי מהקיפאון. בעדינות מרטיטה הזזתי את קצה הבוהן, כמעט נושמת לרווחה מתחושת הוודאות שהמבט ייעלם, אך הוא לא נעלם. קפאתי על מקומי שנית, חונקת צווחה חדשה שהתעוררה ועלתה במעלה גרוני. פחדתי. פחדתי בכל חלקי גופי. פחד עמוק, קטלני ולא רציונלי, מילא כל נקבובית בעורי וגרם לי

לצנוח לתוך עולם של צללים ושל חוסר הגיון.

שבתי וניסיתי להתעשת. לצקת את טיפות ההיגיון האחרונות למוחי. סובבתי את ראשי. מבטי נח על שולחן הכתיבה, השולחן שליידו ישבתי פעם אחר פעם... עד שהבנתי שנועדתי לכישלון-ואז עזבתי אותו. אבל כבר לא היה שם שולחן. עיניים כחולות בוהקות, זכוכיתיות, ננעצו בי כשהן נתונות בארובות גדולות שהיו מחוברות ל... שום דבר, בעצם. בעודן נעות, נחתו על הרצפה הדפים המלאים בחיבורים לא גמורים, בתרגילים לא פתורים ובשרבוטי ייאוש שציירתי בתקופת הדיכאון שתקפה אותי לאחר מותו. "כישלון..." "לחששו הדפים בנפילתם. "כישלון..." הביזיקו העיניים בכחול צורם. התחלתי לבכות. באותן שניות הרגשתי גם את המבט השני ננעץ בי, כאילו הייתי אני כרית סיכות והוא - המחט. הרמתי את עיני אל החלון, זה אותו החלון שבעבר שימש כמקום המסתור האהוב עליי - מהאחרים ומעצמי. פעמים רבות הייתי מתיישבת עליו. מוסתרת על-ידי הווילון, הייתי מתבוננת בשקיעה וחושבת. בימים האחרונים הוסט מבטי מהשמש אל עבר מדרכת הבטון הקרה, שחיכתה לי, כך היה נדמה לי לפעמים, שש קומות מתחתיי. פעמים רבות חשבתי: רק צעד אחד, פחות ממטר, והיגון יישמט יחד איתי לתוך הַשִּׁכָּה בלתי נגמרת. ועכשיו, בעודי נועצת עיניים דומעות בחלון, הרגשתי שגם הווילון חושב כך. במבט רושף לעג לי: "פחדנית, פחדנית", ובכל משב רוח קליל שהזיז אותו, כאילו התפתה ללפות אותי ולחנקני. הבזק אור בלתי מורגש הסיט את מבטי למראה התלויה מעל השידה שניצבה

מנגד למיטה. ראיתי את עצמי משתקפת בה. העיניים שלי, שהספיקו להסתגל לחושך ולהתחדד במידה מסוימת יחד עם שאר החושים, ראו בבהירות מדהימה. ראיתי את הירח המלא משתקף בחלון שמאחוריי. בתוך ים הבעתה שהרגשתי היה משהו נעים ומחמם באורו הרך. נרגעתי במקצת. נשימותיי הואטו. הלב חדל להלום בחוזקה.

הקשבתי לשקט שאפף אותי.

חשבתי באותם רגעים (שנראו לי קצרים מליל קיץ - מחד, וארוכים כנצח - מאידך) עד כמה צדקו אותם יצורים - פרי דמיוני שלי - שבחרו בדרך ההפחדה על מנת להסב את תשומת ליבי לדברים שדחקתי כל כך עמוק פנימה; כל כך עמוק, כמו חץ מורעל הנתקע בכתף ומרעיל את אט את הדם, נים אחר נים ווריד אחר ווריד - עד שלא היה לי סיכוי להינצל. לא היה לי סיכוי להימלט... מעצמי.

כל זה עלה בתודעתי באופן מעורפל, וחלף כמעט מיד, מתאדה עם הבזק עיניים נוסף שלכדתי דרך המראה. או שמא הוא היה בתוכה?..

הבטתי בבבואתי שבמראה והיא הביטה בי וחייכה. לא, לא חייכה. הדמות המעוותת גיחכה בלעג ונעמדה. הבטתי בה ובתוכה, ובתוך המפלצת הלילית הזו זיהיתי את אט את עצמי.

ראיתי את הרזון המבליט את עצמותיה בצורה מחרידה ומעיד בתוך כך על הצום שגזרתי על עצמי ועל ההקאות שלי. ראיתי את סימני הדקירות על ידיה בגלל ההזרקות שלי. ראיתי את עיניה הנפוחות מדמעותיי. ראיתי את האישיות שלי, ששקעה עוד ועוד בתוך שבר כלי גופני, בעוד הנפש מדחיקה

ומרעילה את עצמה פעם אחר פעם.

למרבה האירוניה, נזכרתי שממש ליד המראה תלויה תמונה שלי מלפני חודשיים, זו התמונה שאבי צילם ביום האחרון לחיי. לא ראיתי אותה מבעד למעטה הקֶשֶׁכָּה שאפף אותי, אך ידעתי שהיא שם. מעולם לא ראיתי אותה, אף על פי שהסתכלתי עליה עשרות פעמים מדי יום. כשם שחשכת הליל הסתירה אותה ממני עד כה, כך החשכה שבתוכי עשתה זאת גם לאורן של

המנורות החזקות ביותר. ועכשיו, מוקפת אור שחור, ראיתי אותה בבהירות מול עיניי, ויחלתי בכל ליבי שקרן האור הקטנה שחשתי, תאיר את החשכה עד שאוכל לראותה באמת.

בכיתי באמת. אולי בפעם הראשונה מאז שאבי הפך לזיכרון והשאיר אותי בודדה. כי ראיתי את המציאות דווקא אז, בחשכת הליל המעוותת; ואולי ראיתי אותה טוב כל כך מכיוון שהייתה מעוותת בעצמה. הפסקתי לרעוד. הפסקתי לפחד מפני עצמי.

כשהיד הקרה, המתה, לפתה אותי בגרוני ומשכה אותי לאחור, מטביעה אותי בכרית ולא נותנת לנשום, לא נאבקתי ולא צרחתי. ידעתי שזה מה שעליי לעבור כדי שאוכל לקום מאותה מיטה; כדי שהצללים ייעלמו. על-מנת שהילדה

שבתמונה הצמודה למראה, תחייה, גם אם עליי נגזר למות. באותו רגע שעיניי חשכו והכול התערפל, השחר הפציע. קרן אור שחדרה דרך הווילון הדקיק בי בישרה על בואו של יום חדש, יום בעל מטרה וניחוח חיים. נשמתי.

כישרון / נוי קוגמן

מקום ראשון - חט"ב - ח"א

תשס"ח

מלבבי. אני יודע לראות, לא לחצוב.

איך ידעתי את זה? טוב, העניין הוא שלא היה לי כישרון לאפיינה. זה לא שאני איום ונורא בזה, אני אפילו מעל למוצק באוכלוסייה (וכשראיתי את תלמידי כיתתי מנסים לאפות עוגיות לקראת אסיפת ההורים, הבנתי). היה לי ידע בסיסי כי זכיתי לראות את סבי עובד ואולי גם זכיתי בקצת מהגנים שלו, אבל לא הייתה לי אותה השראה גאונית שהדהימה אותי כל פעם מחדש. כל פעם שהתעמקתי קצת בתחום, הגעתי לאותה המסקנה - אני לא ילד פלא. לאחרים זה לא ישמע כאסון גדול במיוחד, מכיוון שהם מתכוונים לעבוד בעבודה אפורה, אבל אני רציתי לחשוב, להיות יצירתי, מבריק, אמנותי, מרענן - והכול בגוש אפוי אחד, שתאוותנו אליו מקורה בצורך אבולוציוני במזון כדי לשרוד.

סבא, היה האיש הנערץ עלי, ושמחתי שנקראתי על שמו - יצחק. הוא ויתר על מריבות קולניות וטיפשיות עם שכנים לטובת שיחות ידידותיות ואינטליגנטיות עם חבריו ועם אשתו. הוא לא היה עסוק בתביעת דמי מזונות בבתי משפט אלא בהכנת מזונות לסבתא, שמיד נשקה לו על הלחי וחייכה. בניגוד להורים שלי, כשבאתי אליו - ובאתי המון - הוא היה כולו איתי, בניגוד להוריי שהבטיחו לחזור מהעבודה שלהם "עוד שעה, חמודי", כל שעה מחדש. אני חייב להודות שהיה לו חיסרון מרכזי אחד - הוא היה יהיר למדי, ונהג להעיד בשמחה על

תמיד אהבתי מאפים. מאפים מכל הסוגים, מכל המינים, בכל הצורות האפשריות. משום מה ההורים שלי החליטו שאני אוהב כמעט רק עוגות, ואולי כי זה מה שנראה להם הכי מתאים שילד יאהב. האמת

היא שאהבתי את כל סוגי המאפים. "זה בסך הכול שיגעון זמני, אין לנו מה לדאוג", אמרו זה לזה. אבל בתוכם הם דאגו. המאפים, ובמיוחד העוגות, או כפי שהגדיר אותן אבא בפני אימא ברגע ציני במיוחד: "משמינות מאוד ולא בריאות, מלאות שומן, שנדבקות אליך ולא עוזבות אותך, בדיוק כמו החברות שלך" (הערה, שבהמשך אמי תזכיר אותה במהלך משפט הגירושין שלהם, כשהוכחה לזלזול שלו בה), הפכו לנושא מרכזי בחיי. לאט לאט הצטרפו אליהם הלחמים, הבורקסים, הג'חנונים, הפיצות - כל דבר שיש בו תערובת של קמח, ביצים ושמן.

סבי מצד אבי, שענה לשם יצחק גולדברג, היה קונדיטור מוכשר, מפורסם ביותר. כל שישי בערב הזמין אותנו לארוחה דליקטס בביתו. לעיתים קרובות ראינו אותו בטלוויזיה, כך שאולי ממנו בא לי השיגעון הזה. רק בדבר אחד הייתי בטוח - הוא לא בא ממני. ידעתי להכיר ביופי שבמאפים, אבל לא יכולתי לעשות איתו משהו. התחלתי לראות את האור בכל מאפה, אבל ידעתי: זכיתי באור מן ההפקר, ולא חצבתי

עיסתו. אבל משהו בידידותיות ובאהבת האדם שלו, משך אותי. וגם, גם הריח הנפלא שעלה ממטבחו, שהפנט אותי בשלבים מסוימים, כך היה נדמה לי, אפילו יותר ממנו עצמו, והפך את הזחיות הקלה שלו להגינות. מה שנשאר זה רק לאכול, ליהנות, ולהצטער על שאין לי כירון.

עד שיום שישי אחד, כשאימא ואבא הלכו עם סבתא לסיור בגינה, העזתי לומר לסבא את מה שחשבתי כל הזמן. בפה רועד ויבש, ולא רק בגלל המליחות המצמיאה של האוכל, וכשדמעות זולגות מעיניי, שאלתי אותו בפשטות: "איך זה שאתה מוכשר?"

לרגע הסתכל לתוך עיניי, מופתע ומבולבל, ואז נראה שהוא מבין מהבעת פני למה כוונתי, כאילו הוא מבצע קריאת מחשבות. הוא צחק צחוק קטן וידידותי ופתח בדיבור: "אני לא מוכשר כל כך", הטיל את הפצצה מציגים אותי ככה בטלוויזיה, אבל זה לא אומר כלום. אני למדתי והתאמנתי ובחרתי

לעסוק בנושא, ולכן אני כאן, מצליח. אני בחרתי להיות מוכשר, חמוד, הכירון לא בחר אותי. הוא הסתכל עלי במבט חודר, חייך ושתק. התבלבלתי.

"אבל העבודה שאתה עושה היא לא עבודה טכנית!" הזדעקתי, "היא דורשת יצירתיות! אתה לא צריך רק להכיר את התחום, אתה גם צריך

להוסיף לו משהו משלך! ליצור וריאציות, שינויים, תוספות! לחשוב על דברים שאף אחד לא העז לעשות אותם - ולהעז לעשות אותם." "אז אני מעז", אמר בלי לחשוב. כל מי שמכיר תחום זמן מסוים, חושב על שינויים קלים בנושא - השאלה האם הוא יתייחס אליהם וינסה לפתח אותם. האדם הממוצע, בניגוד אלי, למשל, הוא חייך חיוך גאוותני מעט וחזר לסורו לחלקיק שנייה, "מדחיק את הרעיונות האלה. חושב שאם לא עשו את זה, גם לא יעשו. שאי אפשר. כך המאפים נעשים מקוריים, מעניינים, קלים להכנה, זולים, אסתטיים ואפילו בריאים יותר."

הוא המשיך: "תחשוב רגע על נשים יפות. הרומנטיקה, שהתרבות כל כך מקדשת אותה, מתבססת, ביסודה, על משיכה בין המינים. טוב לב ותחומי עניין משותפים מספיקים לחברות, אך כיעור יכול למנוע אהבה, אותה האהבה שאומרים שהיא חזקה מכול. בשעה שאישה מתאהבת בגבר, היא תשקיע יותר משאבים במראה החיצוני שלה - בגדים, תסרוקות, תכשיטים וכדומה - בדיוק כמו שאני משקיע זמן במאפים שלי. בגלל שהחברה של היום מקדשת את האהבה הרומנטית ואידיאל היופי והאהבה הרומנטית, רוב האנשים דואגים להיראות מספיק טוב כדי למצוא אהבה. מה עוד שיותר קל לאהוב מלאפות - האהבה לא דורשת כל כך הרבה טכניקה ומחשבה."

בשלב זה כחכחתי בגרוני בשל הקשר הלא נעים שבין הוריי - גיליתי

תמונה בשחור-לבן / אור זהר

מקום שני - חט"ב - ח"א - 2
תשס"ח

אני יושבת על המיטה הישנה שלי ומביטה בתמונה הישנה והמקופלת שמצאתי במגירות ילדותי. התמונה די מקומטת ומקופלת לחלקים קטנים - כמעט בלתי נראים. עתה היא פתוחה לעיני ומזכירה לי משהו שהיה פעם - משהו שהיה ולא יחזור לעולם.

אני נזכרת באימא שלי וביום האחרון שלנו ביחד. ישבתי על הכיסא הקטן שלי, הכיסא הירוק. הייתי רק בת חמש וראיתי את המזוודה הגדולה הזו, מזוודה חומה עם ידיות ענקיות, שחשבתי שאפילו פיל לא יצליח להרים. הייתה עליה חותמת של היצרן בצבע ירוק בהיר, אני חושבת שעד יום מותי אזכור אותה מזוודה חומה גדולה עם הידיות והלוגו הירוק. היו בה כמה חולצות, שני זוגות מכנסיים, מברשת שיניים ומברשת שיער קטנה - כזו לטיוולים, אחר כך הבנתי שהיו ארזים בה גם התכשיטים שלה ואלבום תמונות הילדות שלי. אימא לבשה שמלה בצבע ירוק זית ונעלה נעלי עקב. נעלי עקב שתמיד אהבתי ללכת בהן, למרות שהיו גדולות עלי. שאלתי אותה לאן היא הולכת והיא אמרה שהיא יוצאת לטיול - היא לא פירטה ואני לא שאלתי. היא לקחה אותי לשכנה שלנו, אסתר. לא שאלתי אם תחזור, היה לי ברור שכן.

על בשרי שכל קשר דורש השקעה.

הוא המשיך: "תראה, זה אמנם תיאור פשטני לחלוטין, אבל זו המציאות-מה שהוא שילוב של טכניקה ואומץ, הוא, לרוב, מה שאנשים תופסים ככישרון."

"ועכשיו, אנחנו מזמינים את הקונדיטור המוכשר - יצחק גולדברג!"
הקהל קרא בקול לקונדיטור האהוב עליו.
לפני שעליתי לבמה, חלפה מחשבה במוחי על סבא שלי - היום כבר פנסיור - שלמרות מקצועו הקפיד לחיות חיים בריאים, ובגיל 93, הוא עדיין מקפיד לצפות בי באדיקות.
עברו 21 שנים מאז הסיפור ההוא. אני כבר בן שלושים ושתיים. היום אני עולה לבמה, בתור שף חדשני וידוע, ומסתכל על הקהל שמוחה כפיים. בעודי עולה לבמה, אני רואה שהמצלמה מתמקדת באשתי היפהפייה, שיושבת ביציע ומוחאת כפיים.

מרחוק אני שומע את קולו של השדר, שמציין, חצי בצחוק, שהוא לא מבין איך הצלחתי להשיג אישה כזאת. "היא דפקה פה הופעה שחבל על הזמן", הוא אמר, "בלי להתאמץ בכלל!"

הוא לא היה בביתנו כשאני ואהובתי שוחחנו ארוכות על בגדים, תסרוקות, איפור ויצירתיות.

אותה ושמתי במקומה תמונה צבעונית רק שלי ושל אבא - בלי אימא. לא רציתי לזכור אותה, את זו שעזבה אותי. את התמונה הנחתי בקופסה קטנה ודחפתי אותה למגירה קטנה בארון. את התמונה לא ראיתי יותר. לא רציתי לראות. מעולם גם לא שאלתי את אבא אם הוא יודע משהו לגבי אימא, ולמה היא עזבה אותנו.

היום, שנים אחר כך, כשאני עוברת דירה ועוזבת, אני בוכה את הדמעות שמעולם לא בכיתי. היום, כשאני בוגרת, אחרי שירות בצבא וכשאני עומדת לסיים את לימודי האקדמיים ולהתחתן בקרוב. אני עוזבת את הבית ובלית-ברירה פותחת את הקופסה עם התמונה המקופלת הנמצאת שם ומזכירה לי את היום ההוא. התמונה, והשחור-לבן שלה, מזכירים נשכחות ומראים שעבר זמן רב מאז. ורק אימא, האימא שנעלמה ושלעולם לא תחזור, נשארה אותו דבר-צעירה, עם שמלה ירוקה ועם נעלי-העקב שאהבתי.

בערב, אבא בא ולקח אותי מהשכנה. הוא לא ידע איפה אימא וגם אני לא ידעתי. אחרי שעתיים הלכנו לישון חסרי כל ודאות לגבי אימא ולגבי העתיד שלנו. בבוקר אבא אמר לי שאימא לא תחזור. לא הבנתי כיצד הוא יודע. לא שאלתי. ישבתי שוב על הכיסא הירוק הקטן שלי והסתכלתי על המקום שבו עמדה המזוודה. לא היה מונח שם כלום. אבא נשאר כל היום בבית וגם אני לא הלכתי לגן. אני רק זוכרת שאכלתי טוסט בצהריים ונזכרתי איך אימא תמיד אמרה שטוסט הוא לא ארוחת צהריים, וכעסה על אבא שנותן לי טוסטים כשהיא לא בבית. כל כך רציתי שהיא תחזור ותגיד לו שייתן לי "אוכל נורמלי", ושתבשל לי את המאכלים שכל כך אהבתי. אבל אימא לא חזרה ולא אמרה שום דבר לאבא.

במשך השנים אכלתי הרבה טוסטים בצהריים - כי אבא לא ידע ממש לבשל, למרות שעשה מאמצים גדולים לפצות על זה בכל מיני פיצות והמבורגרים שקנה מדי פעם לגיוון. אימא לא חזרה מעולם. רק התמונה הקטנה שלנו, של אבא, אימא ואני, נותרה על השידה שלי. התמונה צולמה בשחור-לבן, שבוע לפני שאימא עזבה, כשהיינו יחד בטיול בצפון, בנחל דן. רואים שם את כולם מחייכים ורגועים כשברקע המים בנחל שוצפים וגועשים. אולי המים ידעו שגם אצלנו הרוגע הוא מלאכותי ובעצם מתחת לפני השטח, גם אצלנו המים גועשים. התמונה ניצבה על השידה כשנה בערך. כשעליתי לכיתה ב' הוצאתי

עכביש / לירי יואל פינקוביץ'

מקום שלישי - חט"ע - ח"ח

תשס"ח

מגופו חוטים שקופים דקים וחזקים. אחרי זמן רב, סיים את רשתו, והתמקם באמצעה, מחכה לטרפו. התבוננתי מרותק ופי נפער בתימהון. הרשת הזו הייתה הדבר המושלם ביותר שראיתי מעודי. מושלם כל כך עד שנראה כמו ציור. חשבתי, איך העכביש מסוגל לבנות דבר כל כך מושלם?.. מושלם יותר מכל מה שאצליח אני לעשות אי פעם. בנוסף, הוא עושה זאת בלי לתכנן את המבנה שוב ושוב, ללא מכשירי מדידה, קבלנים ואנשי מקצוע נוספים העוזרים לו. הוא לבדו. אף אחד לא לימד אותו.

הריהו מצליח לטוות את הדבר המושלם ביותר. לרגע נבהלתי. תהיתי האם העכביש אכן ארכיטקט טוב ממני?

ניסיתי להתעלם מהמחשבות המטרידות הללו, והתיישבתי שוב בכיסאי, בוחה בעיצובים. ושוב ושוב הצטיירה לעיניי רשת העכביש. השלמות שלה הכאיבה לי ומילאה אותי בהרגשת נחיתות.

מחשבותיי נדדו. העכביש אינו קשור לאף אחד. יש בכך יתרון גדול. העכביש אינו יכול להיפגע על ידי מישהו. אף אחד לא קרוב אליו מספיק כדי לפגוע בו, להכאיב לו, להאיץ בו... הוא לעולם לא יהיה אומלל.

הייתי מוכרח למצוא משהו... הוכחה לכך שאני

טוב יותר מהעכביש הארוך.

חשבתי על קרן האור בחיי. הדבר שתמיד מעודד אותי כשאני במצוקה. בני הקטן, דולב. יקירי הטהור, הילד היפה והמקסים שלי. לעכביש לעולם לא יהיה ילד כזה.

אך המחשבות הרעות שלי לא איחרו לבוא. לפתע הכתה בי העובדה

השעה הייתה שתיים-עשרה בצהריים. ישבתי במשרדי המרווח, בוחה

נאשנות בשעון האדום שניצב מולי. רק בעוד שעתיים אוכל ללכת הביתה.

שולחני היה עמוס ניירת, והחלטתי לנצל את השעתיים האלה כדי לעבור

על העיצוב האחרון שלי. מאז שהייתי צעיר,

תמיד חלמתי להיות ארכיטקט. הבטתי

בבניינים הגדולים והמהודרים ותהיתי על מה

חשבו הארכיטקטים כשעיצבו אותם. שמחתי

שנתברר שאכן יש לי כישרון לארכיטקטורה, אך

עד מהרה גיליתי - למרות הנאתי ממנה - שזוהי

עבודה קשה ומפרכת.

לפתע, מבעד לערמות הדפים, משהו קטן

וכה חדר לשדה הראיה שלי והסיח את דעתי.

כשהבטתי מקרוב, ראיתי כי זהו עכביש. עכביש

קטן, שצבעו חום, עם שמונה רגליים דקיקות

וארוכות. בעודי מביט בו, הרגשתי רחמים כלפיו.

הוא עכביש אחד ופועט, שאני עולה עליו בכמה

וכמה מידות. למשל, אני הרבה יותר מוכשר

ממנו. אני בטוח שהוא לא יכול לבצע את כל הדברים שאני עושה. לדוגמה,

העבודה שלי. אני ארכיטקט בכיר, ומעולם לא התאכזבתי מהדברים

שביצעתי בעבודתי. הוא בוודאי לא יכול לעצב בית בעל ארבע קומות.

חייכתי לעצמי ונשמתי נשימה של סיפוק. המשכתי להביט בעכביש במבט

של ניצחון. הוא נדד לפינת הקיר, והחל לטוות את קוריו. התקרבתי וצמצמתי

את עיניי כדי להטיב לראות. הוא עשה זאת במהירות, מזנק הנה והנה ופולט

שלעכביש ישנם ודאי צאצאים רבים יותר מאשר לבני אדם. אולי אפילו שלושים צאצאים. ניסיתי לדמין לעצמי שיש לי עוד שלושים דולבים קטנים בבית. הוא בוודאי מאושר, העכביש. מאושר יותר ממה שאוכל אני להיות, הבטתי לעברו במבט נוקב. יכולתי להישבע שהוא צוחק עליי... צחוק מלגלג, מלא בוז. צחוק של ניצחון. החזקתי בכיסאי בחוזקה, עד שפרקי אצבעותיי הלבניו. הרגשתי סחרחורת קלה. אך יותר מכול, הרגשתי שנהא כלפיו.

לפתע ראיתי לנגד עיניי, כיצד משרדי גדל. התקרה מתרחקת ממני וכך גם הרצפה, והקירות הופכים רחבים וגבוהים יותר. זוג כנפיים זעירות ועדינות צמחו מתוך גבי. עיניי גדלו וראייתיי התחדדה. לקח לי כמה שניות להבין שאני הוא זה שקטן, ולא המשרד הוא זה שגדל. ידעתי שהעכביש עומד מאחורי זה. במאמץ גדול הפעלתי את כנפיי, ולהפתעתי ריחפתי באוויר, לאזוני מתנגן זמזום קולני שבקע מכנפיי.

כעבור זמן קצר ריחפתי אל פינת החדר, בה נח העכביש במרכז הרשת המושלמת שלו. רציתי להגיד לו שיפסיק עם זה, אך בלי לשים לב לאן אני עף, נדבקתי לרשת הקורים. היא הייתה חזקה ודביקה יותר ממה שחשבתי

בהתחלה. ניסיתי בכל כוחי להיאבק בה. למצוא דרך לצאת ממנה... להוכיח לעכביש שאני מסוגל להיחלץ מן המלכודת שלו. אך לשווא. ככול שניסיתי יותר, הרגשתי כיצד כוחותיי נוטשים אותי. ראיתי כיצד העכביש מתקרב אליי. ראשו היה גדול, מאיים ומכוער, בעל עיניים רבות, מימיות ושחורות. את פניו קירב אל צווארי, כדי לעקוץ אותי. ידעתי שזהו זה. הוא ניצח אותי. עצמתי את

עיניי בכוח, כנידון למוות, מחכה לכאב שיכה בי .-

“אבא? אתה בסדר?” שמעתי קול צלול ומתוק. פקחתי את עיניי בבת אחת. גופי היה מכוסה זיעה קרה. כראיית התבהרה ראיתי את דולב עומד לפניי, שיערו השחור החלק נופל על עיניו בחן, ועיניו החומות התמימות מביטות בי בדאגה. חייכתי חיוך רחב, חיוך של שמחה והקלה.

“אני בסדר, דולב,” אמרתי לו והושבתי אותו על ברכיי, שואף לתוכי את ריחו המתוק. הרגשתי כיצד אני משתחרר מרשתו של העכביש. הרגשתי שליבי נפתח ונמלא חמלה. הבטתי שוב בעיצובים שלי. העכביש הזה אולי יכול ליצור את הדבר המושלם ביותר, אך רק אותו הוא יודע לעשות. אני אמן, היכול לעשות אין ספור יצירות מופת, המשקפות את תחושותיי. העולם פתוח בפניי, ואוכל לעצב כל דבר שארצה.

גם אם אני יכול להיפגע מכך, יש לי משפחה אוהבת, וחברים טובים, שלא שווה לי לוותר עליהם מחמת פחדיי. הו... ודולב שלי. אהוב ליבי ונפשי. הוא יישאר איתי למשך זמן רב, ואני יכול לצפות בהתבגרותו ולהתפעל ממנה, להבדיל מהעכביש - שלא חשוב כמה צאצאים יהיו לו, הם לא יישארו איתו אחרי שיבקעו מן הביצים.

“אבא, מתי אנחנו הולכים?”

חייכתי אליו ברוך ואמרתי, “מיד הולכים.” קמתי על רגליי, צופה בדולב יוצא בדילוגים עליזים מן המשרד. ניגשתי אל העכביש, שעדיין עמד, נינוח, במרכז הרשת שלו. כבר לא הרגשתי שנהא כאשר הבטתי בו.

“תודה,” לחשתי אליו בשקט, ויצאתי ממשרדי.

אם יש נסיכים בכינות / ולריה בבורין

מקום ראשון - חט"ע - י"ב/1

תשס"ח

"כן, גם אני מרחמת עליה..."

"בת כמה היא בכלל? שמעתי שאף אחד לא יודע."

"בת שבעים ושלוש. למדנו באותה הכיתה."

"אין סיכוי!"

"יותר מזה - הייתי החברה הכי טובה שלה. כן, זה מה שהיה. היא הייתה

"הכי יפה בכל טבריה, ועכשיו אף אחד כבר לא זוכר. כל הגברים היו שלה."

"אבל?.."

"מה נראה לך? אף אחד לא היה טוב מדי

"בשבילה. אפילו לא רחמים."

"גם אני זוכרת את רחמים. איזה גבר, איזה

גבר! היה בא עם הטרקטור שלו כל יום -

התפלח מהעבודות בקיבוץ - והוא אף פעם

לא הרשתה לו להסיע אותה הביתה. אפילו

לא במבול הנורא ההוא של שנת חמישים

וארבע..."

"הוא פשוט נסע לידה כשהלכה ודיבר

אליה, וזאת עשתה טובה שהייתה בכלל

מעיפה בו מבט, זורקת מילה. אלה הדברים

שהיו עושים לו את היום, למסכן... לפעמים

אפילו עקב אחריה בסתר למקומות."

"אבל בסוף הוא התחתן בקיבוץ שלו, לא?"

"התחתן, אבל אף פעם לא הפסיק לאהוב את מלכה. לפעמים הוא

עוד מגיע לכאן ושואל עליה, במיוחד אחרי שאשתו נפטרה, אבל אף

אחד לא יכול להגיד לו שום דבר."

"לא יודעת מה איתכן, אני פשוט מתה לדעת מה זה יצאה החוצה פתאום!"

מלכה הלכה והלכה, ועד סוף טבריה הגיעה. מקלה רועד בתוך ידה

כבכל יום חמסין, פלשו הרכלניות הזקנות של טבריה אל

הפלאפל של מושיקו. הן התמקמו אל מול המאווררים - מי עם סריגה

בידיה, מי עם קערה של עוגיות תוצרת בית - ומילאו את בית הקפה

הקטן בציוצי רכילות עליזים. הן נראו כלהקת

ציפורים זקנות המתקשות לעוף, לראות את

העולם בעיניהן הן, ולכן מתחקות אחרי מה

שראו אחרים.

ידה של שולה, עם כוס הלימונדה, קפאה

באמצע הדרך אל שפתיה, ועיניה הענקיות

תמיד מאחורי משקפיים עבות, התרחבו

למימדי שיא.

"מלכה! תראו, מלכה הולכת!" היא אמרה.

מילותיה ומראה האישה הזקנה המדדה

במורד הרחוב, עוררו רוחות סופה באוויר

הצהוב וחסר התנועה. נחשול של רכילות

ישנה שטף אותן עם הופעתה. הרבה שנים לא ראו את מלכה,

שהסתגרה בדירת הגג שלה על תריסיה המוגפים תמיד, והספיקו

לשכוח על עצם קיומה בחיים.

"חיה כמו בקבר וגם נראית בהתאם, האישה המסכנה..."

"שטויות! הביאה את זה על עצמה!"

"נראה איך את תסתדרי כשלא יישאר לך אף אחד בעולם הזה."

עצמה עומדת ופניה אל מי הכינרת. משמאלה, מימינה ומאחוריה רק סוף, ועקביה שקועים בבוץ. היא בהתה סביבה, מטורפת למחצה מן העייפות והחום, מסריחה ומבולבלת.

אבן גדולה לכדה את עיניה. על האבן ישב יצור ירוק וירי, מתרחב ומתכווץ בנושמו ובוהה בה בעיני צפרדע מימיות - מתוכן צפו ועלו לעיניה כל אותם סיפורי אגדה מהכפר שבו חיה לפני שעלו לארץ; אגדות על נסיכות ונסיכים ואוודי בר, שהזינו את מוחה ושבהם גדלה להאמין; אגדות שהסיוחו את דעתה מקיומה האפור, ובו בזמן היו הסיבה לו.

מלכה התקרבה אל הסלע ונטלה את הצפרדע בידה. מגעו הקר נעם לה. באגדה ההיא, הצפרדע היה בעצם נסיך, וכל מה שהיה צריך לעשות... הזקנה הרימה לאט את היצור שעורו הפך פושר ויבש בין כפותיה. אבודה בשיגעונה הרגעי, האמינה בנס. בנשקה את הצפרדע על פיו חסר השפתיים.

היא פקחה את עיניה ו... שום דבר לא קרה. היצור בהה בה, נבוך, קפץ ונמלט. מלכה זרקה ידה לתופסו, וכל גופה נזרק בעקבות היד. היא נפלה ופניה בבוץ. גופה בגד בה והיא נותרה לשכב המומה בצל הסוף, דמעותיה מתערבבות בבוץ. כל השנים האלה חיכתה והאמינה, ובלילות הבודדים אמרה לעצמה: הוא יבוא וימצא אותי. הנסיך המושלם מהאגדות, זה שאימא הבטיחה לה, למלכה.

וראשה סחרחר ועיניה צורבות מאור כמותו לא ראתה שנים. ברכיה איימו להתקפל תחתיה, ובכל זאת המשיכה ללכת בעקשנות שאפיינה את כל מהלך חייה.

דינקה, המנוולת הקטנה שעושה בשבילה קניות, עשתה לה הרגל לגנוב ממלכה פה ושם, ובבוקר מלכה צעקה עליה. הפרחחית נבהלה וברחה, ואת עשרים השקלים שמגיעים לה, שכחה. לדינקה שלושה אחים קטנים, ואמא חולה. חיי רעב הם חיים מזמן שהאבא מת. לבה של מלכה נצטמק בה, נרעד, והחל מפעם ברחמים, בכאב. הדירה חשוכה ונקודות נקודות של אור הסתננו דרך הסדקים בתריסים בין החלודה והאבק. הלב של מלכה מתדפק בכוח כזה, כמו מבקש החוצה. לבסוף לקחה עשרים שקלים ועוד עשרים ויצאה לחפש את דינקה.

העיר שונה, זרה. מפחיד וכל כך חם. השמש שלנו חסרת רחמים בקיץ ומראשה התשוש, דל השיער של מלכה התאדו כל מחשבות על דינקה ועל כל דבר אחר. בהיותה נערה הייתה רוחצת בכינרת בימי החמסין, בחוף ההוא בין הסוף שרק היא ידעה עליו.

רבים היו הסודות הקטנים שאותם נצרה מלכה בצעירותה, אך כולם נשתכחו ממנה. רק הרגליים זוכרות להובילה. לא ברור כיצד מצאה

”אימא, איך אדע שזה הוא?” הייתה שואלת לעיתים בחושך, לפני השינה.
 ”לא יהיה מקום לספק,” הייתה אימא עונה.
 השמש המרקדת באדוות הכינרת, האדימה והעמיקו צלליהן השקופים.
 מלכה נחנקה בתוך אכזבתה המרה. לא אכזבה של רגע, אלא של
 חיים שלמים.

רחמים - זה היה גברו! אמנם הביטחון היה
 ממנו והלאה, אך מלכה לא פגשה מימיה
 טוב ממנו. אישה טיפשה, מה היה לה מלבד
 אהבתו?!

האודם נעלם בהדרגה מהמים וקורי אור
 עדינים נטוו עתה במקום השתקפותו של
 הירח. בלאט התכסתה בחושך פיסת העולם
 הקטנה של מלכה שבין הסוף.

האישה הזקנה שוכבת, וכבר אין סיכויי
 שתקום לבדה. אין איש בעולם כולו שיודע
 למצוא אותה. היא, שחיה לראות את כל
 מלחמות ישראל, שהייתה זקנה וחולה זה
 שנים - החושך הוא שהחדיר לעצמותיה
 לראשונה תחושה של מוות.

אי-שם צווח שחף אובד. וכבר היא שותקת מזמן. הכוכבים מתחבאים תחת
 מעטה החמסין. קול ליטוף הכינרת את החוף לבדו, עוד מזכיר למלכה
 על קיומו של עולם סביבה. הכינרת, על אף העדינות שבה, פולשת אל
 החוף ונסוגה. מימיה אינם עליזים כמו ביום. ישות אפלה וגדולה היא, אין

לדעת מה שוכן במעמיקה. גם היא לוחשת למלכה על המוות.
 העקשנות העדינה של צלילי המים השכיחה, בחלוף השעות, את
 המחשבות מראשה של מלכה. היא שכבה והקשיבה, רגועה ומוכנה למות.
 המים שתקו פתאום והאוויר נדרך ורטט ביראת הקודש. קריאת עורב
 שברה את דממת הלילה. מעט מעט הצטרפו אליו עוד ועוד ציפורים,
 וכבר כל עופות הכינרת מברכות בשירה את תחילתו של יום חדש,
 רגע לפני שמפציע האור.

בכל זאת מלכה עודנה חיה לחזות ולשמות,
 לראשונה בחייה, את שמחת העולם. גופה
 קפוא וכואב, היא לא ישנה ולא אכלה ובכל
 זאת היא מחייכת...

מלכה לא שמה לב כשהסוף רשרש מאחוריה;
 גם לא כשאדם הופיע מתוכם, עיף, זקן
 ומאושר כמוה, ורכן להביט בה מחייכת.
 ”בואי, מלכה'לה, בואי איתי,” אמר קולו
 של רחמים - קול שהיה מוכר פעם, אך
 הזדקן ביחד עם האדם שיכול היה להיות
 שלה. ”באתי ואמרו לי: הלכת. כל הלילה
 חיפשתי. בואי.”

הוא עזר לה לקום והיא באה, ידה בידו, וחשבה בתוכה שחבל, שאת
 הצפרדע הזה לא נישקה לפני חמישים שנה.

גושים של רגשות / אורי הררי

מקום ראשון - חט"ב - ח"א - 2/2
תשס"ט

בטוחה שתאהב אותו. "מילותיה חילחלו לתודעתי אט-אט.

"אני צריכה ללכת עכשיו, מתוק, קבענו ללכת לסרט."

היא נחפזה החוצה בטרם עניתי, בטרם אמרתי מילה אחת.. מילה אחת

קטנה... הדלת נסגרה אחריה בטריקה. בהיתי בדלת, מנסה לעכל את

השיחה הקצרה הפשוטה. מילה אחת פשוטה...

"אבא..." מלמלתי, "אבא..."

חבטה! השק הכבד התקרב אליי במהירות.

חבטה! שוב הוא מתקרב באיום... פרקתי

את כל זעמי על שק האגרופי. השיחה

הדהדה בזיכרוני. "זוכר את אברם?.. אוף!..

אנחנו יוצאים ביחד... הוא ימצא חן בעיניך...

אולי אתה כועס... יהיה בסדר, מתוק... אני

בטוחה שתאהב אותו..."

חבטה! השק הכבד הוטח מעלה, התנגש

בתקרה, במהירות מסחררת עף חזרה אליי

מבלי שציפיתי לו, וחבט באפי בעוצמה

שהדפה אותי לאחור על הרצפה. שכבתי,

לחיי צמודה לשיש הקר, ונתתי לכאב

להתפשט אט-אט בגופי. מילותיה של אימא

הדהדו עדיין במוחי, ועלבון צורב, בגידה

כואבת, טיפסו מבטני אל גרוני, והכאב הפיזי והנפשי זלגו החוצה,

צורבים, טריים ומלוחים, והמנגינה המאוסה במוחי הפכה פתאום

מתוקה וחמימה, ובעיקר כואבת.

"אבא... אבא..." הדמעות זלגו, ושפתיי נעו.

"אבא..."

"שון, אני צריכה לדבר אתך," אמרה אימא בפנים מתוחות.
נאנחתי בשקט, שאימא לא תשמע, שתחשוב שטוב לי. הנחתי את הספר.

"אתה זוכר את אברם?"

האיש המזיע בחולצת הצמר. איך אפשר

לשכוח? בזמן האחרון, בכל פעם שאני חוזר

מהפנימייה, אני רואה אותו ואת אימא יושבים

במטבח ושותים תה. הנהנתי. אימא חייכה

חיוך לחוץ. "אז... אני... זאת אומרת, הוא...

זאת אומרת... אוף! אנחנו יוצאים ביחד."

אימא נראתה המומה מהעובדה שאמרה

זאת. אבל היא לא הייתה המומה כמוני.

"אתם מה?.." מלמלתי, והגרונ שלי הפך

פתאום יבש. היא ניסתה שוב לחייך.

"כן... אני בטוחה שהוא ימצא חן בעיניך... הוא אדם נחמד מאוד..."

נשמתי בכבודות. ניסיתי להעלות מילה אחת על שפתיי.

"אני יודעת שזה נראה לך מוזר... אולי אתה כועס..." היא נראתה

לחוצה מאוד עכשיו, ודיברה מהר, כאילו אם תדבר לפני שאענה לה,

לא יהיה לי מה להגיד. מילה אחת עמדה עדיין על שפתיי.

"אני בטוחה שיהיה בסדר, מתוק. אתה תראה שהוא איש נפלא, אני

היא רק התייפחה בקול רם יותר. חשתי מיואש. פתאום הבנתי. קולי רעד: "א... אימא... הוא חי, נכון?"

אימא לא הראתה שום סימן לכך ששמעה את דברי. התמלאתי בחרדה ובזעם לא מוסבר. תפסתי את כתפיה, וסובבתי אותה אלי. "אימא! עני לי!"

אימא ניסתה להשתלט על בכייה. שמטתי את ידי מכתפיה. אט אט השתרר שקט. הבטתי בה. היא הביטה בעיניי. ואז, באיטיות, בפחד, ברעד... הנידה בראשה לשלילה.

מאז, אימא מרגישה שהיא חייבת לי פיצוי, משהו חלופי... כאילו משהו יכול להחליף את אבא. בכל פעם שנראה לה שרע לי, שוב היא נראית אומללה... רק בחודשים האחרונים היא נראית שמחה יותר, מאוששת... החודשים שבהם הכירה את אברם. מהו? מי הוא אברם הזה, שיכול כך פתאום להחליף את אבא?

מאותו יום שבו סיפרה לי על אברם, הייתה תחושת הזעם תוקפת אותי מדי פעם מבלי

אזהרה מוקדמת. פעם אחת זה קרה באמצע שיעור. המורה שאלה אותי שאלה, ועניתי לה בצעקה, שלא אכפת לי מהשיעורים שלה, מבית הספר, מהעולם הזה. המורה בהתה בי במשך שתי שניות, ואז קמה ממקומה, פנתה לשולחני, תפסה אותי בפרק ידי ומשכה אותי מחוץ לכיתה. ניחשתי שהיא תיקח אותי למנהלת, אך היא פנתה דווקא

אבא שלי נפגע בתאונת דרכים לפני שנתיים, כשהייתי בן 12. הייתי אז במיטה, מנסה להירדם, כששמעתי אותו יוצא מן הבית וסוגר אחריו את הדלת, בשקט, שלא אתעורר. עצמתי את עיני ונרדמתי. באותו לילה רדפו אותי הסייטים.

אבא סוגר את הדלת ומחוצה לה מחכה לו רוצח עם אקדח...

אבא סוגר את הדלת ונחש מכיש אותו...

אבא סוגר את הדלת ובחוץ עומד השטן...

אבא סוגר את הדלת ובחוץ ניצבת מפלצת מרושעת ומזויעה...

התעוררתי מזיע ומבלי לחשוב רצתי לדלת הכניסה ופתחתי אותה. שקט שרר בחוץ, רק צרצרים צרצרו בשקט... רצתי לחדר ההורים. הוריי לא היו במיטה. שמעתי קול שבקע מהמטבח. "אבא?" שאלתי. מיהרתי אל החדר. גבה של הדמות היה מופנה אליי. שיער כהה, אסוף ברישול, נח עליו. כתפי הדמות רעדו. "אימא?" אמרתי בהיסוס. אמי הסתובבה אליי. אפה היה נפוח ועיניה אדומות מבכי. עיגולים שחורים סביב עיניה העידו שלא ישנה באותו לילה.

"אבא נפגע בתאונת דרכים..." לחשה.

הזדעזעתי. "א... אבל הוא בסדר עכשיו, נכון??"

אימא לא ענתה. היא השמיעה יפחה קטנה, ושוב החלה לבכות.

"אימא..." היא לא ענתה. ניערתי את כתפיה. "אימא! מה קרה לאבא?"

בראשי: ואני לא שאלתי מי את. "אני צילה, יועצת בית הספר."
 "יועצת?" הבעתי את הפתעתי.

"...בית הספר, "השלימה בחיך, "ואתה?..
 "שון, מכיתה ט'3, אמרתי באופן אוטומטי.

"יפה. ועכשיו, לאחר שהכרנו באופן רשמי," הרשתה לעצמה לחיך
 שוב, "בוא ניגש לעניין." "איזה עניין?" שאלתי בסקרנות.
 "אתה," ענתה בפשטות.

"אני?! נרתעתי.

"אתה," היא חזרה, "ספר לי על עצמך."
 באתי במבוכה. "טוב.. אז... כמו שכבר
 אמרתי, אני לומד בכיתה ט' שלישית,
 המחנכת שלי היא גאולה, ו..."
 "לא, לא," קטעה אותי, "ספר לי על
 המשפחה שלך."

איך היא יודעת? "טוב.. לאימא שלי קוראים
 גלית, ולאבא שלי קוראים רונן," פתחתי.
 היא הנהנה, מצפה להמשך. נראה היה שלא
 אוכל להתחמק. "...והוא מת לפני שנתיים,"
 הטלתי את הפצצה באדישות מעושה. כפי
 שקיוויתי, צילה לא הייתה מוכנה לזאת.
 "הוא?.." היא שאלה בעדינות.

"תאונת דרכים. ולאימא יש חבר."

"אווה," אמרה בשקט. היא ישבה במשך כמה דקות, מהורהרת, והביטה
 בקצה המחודד של נעלי העקב שלה. ואז הרימה את מבטה. "סלח לי
 לרגע," אמרה, וקמה ממקומה. שמעתי את תיפוף נעליה על רצפת
 השיש המלוכלכת. היא פנתה לארון מגירות שנשען לקיר, נחבא

לכיוון השני. היא דפקה על דלתו של חדר שלא היה מוכר לי ופתחה
 אותה.

החדר היה חשוך יחסית לשאר בית הספר שהיה מואר באור יום שקרן
 מן החלונות הפתוחים שבמסדרונותיו. כורסה מבד משובץ ומהוה
 ניצבה במרכזו.

"שב," אמרה המורה בשקט והרפתה ממני. צנחתי על הכורסה וריפודה
 שקע. המורה יצאה מן החדר. הבטתי סביבי.
 כיסא מתקפל ניצב מול הכורסה ולפניו
 עמד שולחן קטן.

דלת החדר נפתחה. הבטתי באדם שנכנס.
 זו הייתה אישה. נמוכה למדי, עם שיער
 מתולתל שהזדקק מצידי ראשה. היא צעדה
 במהירות ועגילי הכסף שלה צלצלו במרץ,
 עד שהגיעה לכיסא המתקפל, התיישבה
 עליו ונרכנה לעברי.

"אני מקשיבה," אמרה בקול צרוד מעט.

עפעפתי בנימוס מעושה: "סליחה?"

האישה שילבה את רגליה ונשענה לאחור.

"למה אתה כאן?" שאלה.

שאלה טובה, חשבתי. אמרתי: "אורלי

הביאה אותי לכאן."

האישה שתקה.

"המורה לצרפתית," הוספתי. היא הנהנה. המתנתי בשקט שתדבר,

אך היא רק ישבה שם והביטה בי בריכוז.

"אה... אולי את יודעת למה אני כאן?" העזתי לשאול.

היא התנערה וחיכה: "כמובן," אמרה, "לא הצגתי את עצמי... השלמתי

ו"חבר בכיתה". סימני אצבעותיי ניכרו בהם, אך לא בצורה בולטת. על שניים אחרים סימני אצבעות כמעט שלא ניכרו בהם, נכתב: "אימא", ו"נהג". על גוש אחד, שמרכזו היה דק מאוד והיטב ניכרו בו סימני אצבעותיי, נכתב: "חבר של אימא", ואחד... אחד מהגושים היה עגול באופן מושלם, פרט לסימני אצבעותיי הברורים למדי. עליו נכתב: "אבא".

מאז, המפגשים עם צילה הפכו לקבועים. אחת לשבוע, בסוף היום, הגעתי לחדרה, והיא נתנה לי לפסל. היא מצאה עבורי מדריכה שלימדה אותי ליצור פסלים שונים בחומר, והמשיכה לדבר איתי על משפחתי. ככל שדיברתי יותר, כך כעסתי פחות על אברם, אינני יודע למה. היא גרמה לי לראות אותו כאיש שונה, לא כתחליף לאבא. החודשים עברו במהירות, והמפגש עם צילה ועם מיכל, מדריכת הפיסול, הפכו לדבר שחיכיתי לו כל שבוע. יום אחד, כחצי שנה לאחר המפגש הראשון, בזמן שהכנתי שיעורים בחדרי, ואמי הכינה ארוחת צהריים, נשמעה דפיקה בדלת.

"שון, תפתח בבקשה את הדלת!" צעקה אמי מהקומה מתחתיי. ירדתי בזריזות במדרגות ופתחתי לרווחה את דלת הכניסה. צילה ומיכל עמדו שם, ונראו משועשעות מאוד. "תזמין אותנו פנימה, שון?" שאלה מיכל. מופתע מעט, צעדתי במהירות כמה צעדים לאחור, כדי שתוכלנה להיכנס. הצעתי למיכל

באפלולית החדר. וחזרה להתיישב בכיסאה, מניחה שקית שקופה על השולחן שלידה. "קח את זה", אמרה, והושיטה לי גוש שלא זיהיתי, שהוציאה מהשקית. הושטתי יד מהססת ונגעתי בו. הוא היה קר. נרתעתי. "מה זה?..?" שאלתי. צילה צחקה: "חומר", ענתה.

הרגשתי מטופש. לקחתי את גוש החומר הקר.

"כעת, שון, הקשב לי." הרמתי את ראשי אליה. "אחוז היטב בחומר וחשוב על החבר של אמך." חשבתי על אברם בכל כוחי. אברם המזיע, בחולצת הצמר, שאמור להחליף את אבא שלי... מבלי משים ידיי מחצו את החומר. צילה לקחה ממני את הגוש המחוזץ בעדינות, והגישה לי גוש נוסף. "עכשיו התרכז באביך", אמרה בשקט. חשבתי עליו. ידיי עטפו בכוח את החומר. חזרתי על הפעולה עם גושים נוספים. התבקשתי לחשוב על אמי, על גאולה המחנכת, על חבר לספסל הלימודים, על הנהג שהרג את אבא.

צילה הדביקה פתקים על הגושים, הכניסה אותם בזהירות מרובה לשקית, ונגעה בעדינות בכתפי. "בוא", אמרה בשקט.

קמתי והלכתי בעקבותיה לחדר המורים. היא הוציאה את הגושים מהשקית. על שני גושים זחים כמעט לחלוטין, נכתב: "מחנכת",

עם מיכל, ונפגש איתי פעם בשבוע, וראו איך נראים הפסלים שלו כעת!"
מיכל הוציאה מהשק פסלים מהמפגש האחרון איתה. אברם שרק בהתפעלות, ואימא נראתה מתרשמת.

"הוא למד לסלוח לך, אברם," צילה פנתה ישירות אליו. "וגם לך, גלית. הוא מבין אתכם. אבל אני כאן כדי שגם אתם תבינו אותו. עזרו לו, שתפו אותו, ו... עוד דבר," היא חייכה, "לשון יש כישרון לא קטן בפיסול, עזרו לו לפתח אותו. ו... גלית, אברם, שון?" פנינו אליה שלושתנו, רוכנים מעל הפסלים, וקרובים זה לזה כמו משפחה. צילה הניחה יד מעודדת על כתפי: "בהצלחה."

עזרה בסחיבת השק הגדול שהחזיקה, אך היא סירבה. אימא הגיעה גם היא לחדר הכניסה, מנגבת ידיה במגבת מטבח. צילה הציגה את עצמה ואת מיכל, וביקשה לדבר איתה בחדר אחר. בינתיים, הצעתי למיכל שתייה, וניסיתי להתגבר על סקרנותי ומבוכתי. לאחר מספר דקות, צילה ואימא הצטרפו אף הן, והשלוש פטפטו בקלילות, כאילו היו חברות ותיקות. לפתע נשמע צלצול בדלת. קמתי במהירות. "אני אפתח," אמרתי, ומיהרתי לדלת.

בפתח עמד - מי אם לא? - אברם.
"אפשר להיכנס?" שאל בקול עבה. ואני, עדיין מסוחרר מהפתאומיות שבה הגיעו האורחים הלא-קרואים, הנחתי לו להיכנס פנימה. כשהגענו למטבח, קמה צילה ולחצה את ידו, ואז פינתה לו מקום לשבת. היא נעמדה וכחכחה בגרונה: "ברשות כולכם, אני רוצה לספר לכם דבר מה," פתחה. "לפני חצי שנה, הגיע שון לחדר שלי, מסוגר וכועס. היה לו קשה מאוד לקבל את העובדה שאמו יוצאת עם אדם שאיננו אביו."
הרגשתי נבוך מאוד. אמי הסמיקה, וגם אברם נראה כאילו חש לא בנוח.
"נתתי לו חומר," המשיכה צילה בסיפורה, "וביקשתי ממנו להתרכז בדמויות שונות."

היא רמזה למיכל, וזו הוציאה מן השק את הגושים שקיבלתי במפגש הראשון, אפויים בתנור-קרמיקה, ופתקי השמות עליהם.
"אתם יכולים לראות למה הפך כל גוש. אבל הוא עבר סדנת-פיסול"

אוטובוס / יעל רטר

מקום שני - חט"ב - ז' / 7

תשס"ט

תשובה מובנת מאליה, או מאורגנות ובלתי-צפויות כל כך, שאפילו אדם מלומד יתקשה לנסח להן תשובה שתספק את השואל הנבון. מלבושיה, שנראו כאילו נגזרו מתמונה מסוף המאה ה-19, לא היו מטופחים במיוחד (בדומה לה עצמה) אם כי היא הקרינה סדר וארגון בולטים. הזיקנה כמו זיגה את עיניה הירוקות וכעת הן נראות כעיני בובת-זכוכית ישנה, הנמכרת בחנות עתיקות.

לא ידעתי על מה הן מדברות, וזה גם לא ממש שינה לי. עצם השיח ביניהן ריתק אותי. צורת הישיבה שלהן, שפת הגוף המעניינת שלהן: ההבדלים בין תנועותיה המהירות והתזזיתיות יותר של הצעירה, לעומת רעייתה כבדת הגוף, בתנועותיה העייפות, המזעריות כמעט, המזכירות תנועותיו של פיל זקן ותשוש בסוונה באפריקה.

לפתע, באמצע התלהמות גדושה בלהט להוכיח את צדקתה, הבחינה הצעירה שאני מסתכלת עליה. היא נראתה מובכת, וחייכה אלי חיוך שדומה יותר לכיווץ שפתיים מופנם ובלתי-נראה כמעט. אני מיהרתי להסב את מבטי, לא לפני שראיתי את בעלת עיני הזכוכית רוכנת לעבר הצעירה ולוחשת על אוזנה דבר מה בהול, תוך פזילה לכיווני, אשר נראה לא מתאים לאיטיות שראיתי עד כה. בפעם הבאה שהנחתי למבטי לנדוד אל זוג הערביות, עיני הזכוכית כמו בהו בכביש הסואן המונח לפניו, ועיני הדבש העגולות התכווצו לעברי. הפעם לא בחיוך

אני יושבת בתחנת אוטובוס. לצדי, במרחק מה, יושבות שתי נשים ערביות, שחומות. כמעט כל פרצופן מוסתר תחת רעלות. הן מדברות ביניהן בערבית בשצף קצף. ניכר כי הן מתווכחות על דבר מה, אם

כי נושא הוויכוח לא ברור. האחת, כפי הנראה צעירה מעט מהשנייה, מדברת בקול לא בוטח אך נחוש, קול של נערה, קול מורד אך עם זאת מתפשר במקצת. עיניה חומות-דבשיות, עם גוון צהבהב המעניק להן מראה ילדותי, שיוצר ניגוד מעניין עם הקמטים החורשים את מצחה. במלבושיה הצנועים שולטים תכולים ואפורים למיניהם, ומתחת לשמלתה מבצבצות זוג נעלי בד מרופטות וישנות, צבועות בירוק כהה וכחול עמוק.

לידה, כמעט בצמוד אליה, יושבת אישה נוספת. זו נראית מבוגרת ממנה, ועונה לכל שאלה או טיעון של חברתה, פעם

בתשובה ארוכה ומפורטת, עתירת הסברים מלומדים ומנומקים היטב, ופעם במילה בודדת או במשפט קצר ותמציתי. לו הקשבת יכולת ממש לשמוע את המונוטוניות שבקול-הבס שלה, קול שיכול היה להשתייך לעץ זית עתיק מהתקופה התנ"כית, עץ נטול דאגות זה מכבר. למרבה ההפתעה, ניתן לשמוע רוגז קל המלווה בסבלנות אין קץ לטענות חברתה הצעירה, שעשויות להיות טיפשויות ובעלות

פסים אדומים / לירי יואל פינקוביץ'

מקום שלישי - חט"ב - ט"ו 6
תשס"ט

תמיד אהבתי לצייר. מעולם לא אהבתי את ציוריי.

ציוריי היו קודרים, סתמיים וחסרי צבע. שחור זולג על לבן. הם היו כה עגומים, כה אפלים. מעולם לא הביעו דבר. לא את רגשותיי, לא את מחשבותיי. ריקים וערפיליים, כמו זיכרון נשכח.

אם לומר את האמת, שנאתי אותם. אך למרות זאת, משהו בער בי בשעה שציירתי. מרקם הבד החלק, תחושת הצבע על עורי, הצמרמורת שהרגשתי כשהעברתי את המכחול על הבד, מושכת אותו כלפי מטה ומותירה אחריו שובל שחור וקר. הצליל הענוג של הבד בעת שהמכחול נגע בו, גרם לי לרטט בעמוד השדרה. חמימות התפשטה בי כשציירתי את הקו האחרון. זו הייתה הרגשה שאי אפשר לתאר במילים. כאילו הזמן עוצר, העולם דומם ורק אני נשארת בו, לבדי לגמרי.

אך ברגע שהמכחול עזב את הבד והציור הושלם, ליבי נמלא עצב ואכזבה. בפנים קודרות הייתי מביטה בעבודתי ומפנה ראשי הצידה כדי להימנע מלהביט בה עוד רגע נוסף.

אך כעת, לעולם לא אצליח לצייר כך שוב.

למרות שזיכרונותי מעטים מאוד, אני זוכרת את זה בבירור. כל כך

תמים אלא בסלידה עמוקה. רק עכשיו שמתי לב לגבר צעיר, לבוש במדי צה"ל בגוון חקי, קרוב לוודאי בשנות העשרים לחייו - נשען על דופן הקיר התוחם את תחנת האוטובוס ומפריד אותה משאר העולם - בולס במעין אכזריות חסרת-מעצורים, תותים שנראו כאילו כבר הוכנסו לסיר הריבה יחד עם סוכר ושאר המרכיבים ועמדו להתרכך ולהתפשר ולהיצלות אט אט, אך ברגע האחרון ניצלו בידי החייל,

שהכניס אותם לסלסלה ורודה קטנה וכעת הוא לועס אותם הישר מתוכה, כרוצה לבשר להם שממנו לא יצליחו לברוח, לא משנה מה יקרה - דבר לא יחצוץ בינם לבין המוות הממתין להם בתוך פיו. הוא מוכיח להם שגורלם כבר נחרץ וכן רגע ראשם יותז ודם אדום ומימי, הרי הוא העסיס המתוק של התות, ייזל וייבלע בתוך גרונו האדמדם של החייל.

בינתיים, מגיע קו 49 והנשים הערביות עולות. האחת, בצעדים כבדים אך חניניים והשנייה, בצעדים מבוהלים ונמהרים, כאילו לא רק המוח שלה חושש לפספס את האוטובוס אלא גם הרגליים השדופות עצמן. הדלתות נסגרות והאוטובוס מידרדר לו במורד הדרך

בטרטור מנוע רועש אך עייף לא פחות. בזווית עיניי אני קולטת את חייל-התותים עונה לטלפון הסלולרי, שנראה עתיק במיוחד וכמעט מתפורר בין אצבעותיו. הוא עונה לצד השני בתגובות מהירות וקצרות, מפחידות כמעט, תוקפניות וברורות, שחור על גבי לבן.

בזמן שאני מהרהרת בטון דיבורו של החייל מגיע קו 24, ואני עולה.

תחילה, הייתי שרויה באפלה. הרגשתי בודדה, ריקה. הייתי מוקפת בערפל לבן, ומלבדו לא ראיתי דבר. לפתע, מתוך הערפל, פסע לעברי איש זקן, שיערו חום-אפור, משתפל עד כתפיו. זקן עבות החביא את צווארו. הוא התקדם לעברי בצעדים מדודים, אוחד במקל ארוך ואפרפר. הוא הגה את שמי בלאט. שפתיו הלבנות לא זעו. עיניו החודרות הביטו בי ברוך. למשמע שמי הרגשתי רטט עד בגופי. נשכחו הפחד והדאגה. הוא לחש את שמי שוב, ואני עניתי לו חרש. הוא הביט בי בהבעה שאותה לא הצלחתי לפרש.

הוא אמר: "את חייבת לחזור. הבת שלך זקוקה לך." גוון משונה עיטר את קולו. נדתי בראשי מצד לצד ונפלתי לרגליו. הוא התכופף אליי ומשך אותי למעלה, מרים באצבע חיוורת את סנטרי.

"הילדה שלך זקוקה לך." אמר שוב. ידיי הרועדות לפתו את פרק ידו, מתחננות. עיניי הרגישו פחות כבדות משהיו. "אין לי ילדה. יש לי ילד..." אמרתי בקול שבור, "אני רוצה ללכת אל הילד שלי..." הוא חיך אלי בעצב. הרכיין את ראשו והתרחק ממני,

פוסע לתוך הערפל. רציתי לצעוק לו, אך לא הצלחתי להוציא הגה. הוא נעלם, מותיר אותי לבדי, כלואה בערפילים.

גופי הרגיש לפתע כבד. צרב ורעד. ליבי נשבר בתוכי. כאב מייסר מאין כמוהו התפשט בי. רציתי לצרוח, לבכות; לא להיות. ניסיתי להיזד את ידיי אך לשווא. במעומעם שמעתי קולות צעדים ומלמולים בלתי מובנים. משהו קר ורטוב נצמד לראשי ומיד לאחר מכן דקירה חדה.

בבירור עד שאני יכולה לראות זאת לנגד עיניי, כאילו הדבר מתרחש עכשיו. כל הזמן. את הכאב אני מסוגלת להרגיש באותה חדות. המים געשו אז. הצבע שלהם היה כמו צבעם של מים בצנצנת לאחר שצבע שחור מהמכחול מתערבב בהם. הם השפריצו לכל עבר כשמכונית נסעה בכביש. הם התיזו על העוברים ושבים, מרטיבים אותם עד לשד עצמותיהם.

במושב האחורי, יהלי צחק. צחוקו המתנגן גרם לי לאושר. הוא הביט דרך החלון, שיערו נופל על עיניו התמימות והגדולות. הבטתי בו דרך המראה, מוקסמת. הוא הביט בי ואמר, קולו טהור ושברירי, שזה משעשע שכולם בחוץ רטובים ואנחנו מוגנים מפני הקור והגשם. חייכתי אליו באהבה. נסענו הביתה. המכונית מאחורי השמיעה צפירה וחריקה מסמרת שיער. ליבי זינק מבית החזה שלי ונשימתי נעתקה. ניסיתי לבלום, אך המכונית המשיכה בהחלקה מהירה על הכביש הרטוב, בגלגלים נעולים, עד לחבטה האיומה של ההתנגשות. ראשי היכה בשמשה ובחילה איומה עלתה בי.

הכאב היה נורא. לא יכולתי לראות דבר בבירור. קול נפץ חדר לאוזניי. ראיתי את יהלי מרחף מעליי. חגורת הבטיחות שלו עפה מן החלון ונחתה על הכביש. משהו חם זלג על צווארי. דם. חם כאש הגיהנום. הדלת נפתחה ואני נפלתי על הכביש, דם סמיך בפסים מהבילים על הכביש הקפוא. הכול השחיר. איני יודעת כמה זמן עבר.

אורן / שהם שמש שרביט

מקום ראשון - חט"ע - י' / 6

תשס"ט

העץ נפל בחצר שלי. שלנו. אני כבר לא יודע. אני לא זוכר מתי הוא נפל, אני כבר הפסקתי לספור. אימא ואבא עוד סופרים. מאד ומתמיד היה לנו את העץ בחצר. אני חושב שכשאימא ואבא נכנסו לכאן, עוד לפני שאורן נולד, העץ כבר היה כאן. הם כל כך אהבו אותו, את העץ, עד שהם קראו לבנם - אורן. העץ היה גדול והטיל צל, האצטרובלים שלו שימשו למשחק ולקישוט הבית, והוא תמיד עמד בכניסה, נאה ומרשים. כשהיינו צריכים להדריך מישהו להגיע אלינו, אבא תמיד היה אומר, "הבית הלבן עם עץ האורן בחזית", כמו איזה סימן היכר. אימא, גם אוהבת את העץ. בעקבותיו פיתחה אהבה לצמחים. הייתה מטפחת את העץ ככל שיכלה. אימא אוהבת לטפח דברים. היא טיפחה את אורן עד שנמאס לו, ואז עברה לצמחים. הייתה שותלת פרחים באדניות שנחו ליד החלון ובכניסה לבית, ואבא צוחק ואומר שהיא משקיעה בפרחים שלה יותר מאשר בנו.

אני צעיר מאורן בשבע שנים. אהבתי אותו, בעצם עדיין אוהב, אוהב מאוד. אני כבר לא כועס. הוא האח הגדול הכי טוב שיש. תמיד לימד אותי דברים, שיחק איתי, הדריך אותי; היה יושב איתי בימי שישי אחרי שהיה חוזר מהחברים שלו בלילה, והיינו שותים שוקו ואוכלים ממתקים מול הטלוויזיה. אין, אין כמו אורן. כשאורן סיים ללמוד, שמחתי בשבילו. אבל אז הייתי מתגעגע לבקרים שהיינו

אט אט הראייה שלי החלה להתבהר. יכולתי לראות אור לבן וחזק מעל לראשי. פנים זרות של שלושה אנשים רכנו מעליי, עיניהם בחנו אותי. אחד מהם החזיק צמר-גפן לח, הדם הכהה כיסה אותו. בראותי את הדם, ניסיתי להתיישב בבת אחת. ליבי פעם במהירות. כאב פילח את בטני, זורק אותי אחורה על המיטה.

"יהלי?!!" שאלתי בבעתה, לופתת את ידו של הרופא. הוא אמר לי להירגע וניסה לגעת במצחי. הרחקתי את ראשי. "יהלי?.." הרופא החליף מבט עם עמיתיו. ואז נד בראשו לשלילה.

תמיד אהבתי לצייר. מעולם לא אהבתי את ציורי.

כעת ציורי אינם רק סתמיים וחסרי צבע. הם מרגשים, עליזים ומלאי גוונים. הם מוצגים בתערוכות רבות, ואני מקבלת עליהם תגובות נלהבות ביותר מצד אנשים רבים. בתי הקטנה, ליה, מציירת אף היא. ציוריה קודרים ואפלים, שחור זולג על לבן, ערפיליים כזיכרון נשכח.

כשאני מסיימת את יצירתי, אני מלאת התפעלות ממנה. אני מסוגלת להריח את הסיפוק באוויר. אך בעת העבודה, איני מרגישה עוד את הצבע על עורי. איני מתרגשת ממרקם הבד. איני שומעת עוד את צליל הבד בעת שהמכחול נוגע בו.

נוסעים ביחד לבית הספר - הוא לתיכון ואני ליסודי. לפעמים הרגשתי קצת נתק בינו, כאילו משהו חסר. הוא העדיף על פני את החברים שלו ואת העבודה שלו, ורק חיפש מקור כסף כדי לקנות אוטו. העמדתי פנים שלא איכפת לי, אבל זה לא הצליח.

כשאורן התגייס לצבא... הייתי בטוח שהקשר שלנו יתנתק כי הצבא יגזול ממנו את כל זמנו, וכי רק בזה יתעניין ויהיה שקוע. אבל תמכתי, חייכתי חיוך גדול וחיבקתי אותו כשעזב.

לילה אחד התחוללה סערה חזקה. רוחות נשבו מכל עבר, טיפות גשם רבות נשרו מהשמים והתנפצו כשהגיעו לאדמה, ענפי העצים נעו מצד לצד בכבדות. ברקים ורעמים נראו ונשמעו. בקושי אפשר היה לישון. רוחות שרקו וענפי העץ דפקו על החלונות בחוזקה. השעון הדיגיטאלי קבע שהשעה 12:43. הנחתי שהולך להיות לי לילה ארוך ללא שינה. כעבור שעה ארוכה, אחרי שלוש כוסות שוקו וצפייה בטלוויזיה ריקה, נרדמתי על הספה.

לפתע נשמע רעם גדול שקולו פילח את השקט בבית והעיר אותי בבהלה. קמתי מהספה במהירות, מתנשף ומזיע. עמדתי על רגליי ופתאום הרגשתי סחרחורת ונפלתי. התיישבתי ואחזתי בחוזקה בידי הספה. עצמתי עיניים חזק ונשמתי בכבדות. ניסיתי להירגע אבל לא הצלחתי, הרגשתי דקירות בלב, דקירות חזקות. כואבות. אורן נכנס לעזה.

בבוקר הכול היה מוזר, שונה. הזמן לא זז, דברים נראו תפלים. השמיים היו אפורים והשמש לא הייתה צהובה, היא הייתה כבויה. רובד דקיק של בוך ועלים ריפד את שביל הגישה. בקושי היו מכוניות בכבישים. יצאתי החוצה בחוסר חשק כדי לנקות את השביל כפי שאימא הורתה לי ואז ראיתי: העץ נפל בחצר שלנו!

לא טרחתי לספר לאימא על אתמול. וגם לא דיברתי על העץ שנפל. הנחתי שהיא ואבא כבר יודעים.

מאוחר יותר, עם דמדומים של ערב, מישהו דפק בדלת. אימא ניגשה לפתוח. היא ראתה שתי דמויות במדים, כאלה כמו שאורן לובש, ובלי לומר מילה פרצה בבכי, צרחה את הדמעות, ואבא נבהל ובכה גם הוא. ואני לא הבנתי. עץ האורן נפל, ובעקבותיו גם אורן אחי. נפל בקרב.

הדמויות שעמדו מנגד, הלבושים במדים בצבע זית, הרכינו את ראשם בהלוויה של אורן. חלקם הצדיעו לו. אימא בכתה ואבא חיבק אותה. הסתכלתי על כל המלווים והגולה הגדולה שהייתה תקועה לי בגרון, גדלה כשראיתי את אורן מסתכל על כולם, איך הם בוכים עליו. הוא קימץ חזק את אגרופו על הכומתה שלו. הכומתה

נשמטה ואורן נעלם.

אחר-כך אבא נסע במהירות במכונית חזרה הביתה. הנף ריצד לנגד עיני במהירות, אבל רחוק מהכביש, על ההרים, עמדו בגאווה קבוצת עצי אורן שהצלחתי לראות בבירור.

דגים / אלונה וורוביצ'יק

מקום שני - חט"ע - י"א/2

תשס"ט

נובחים וגם לא נושכים ובטח שלא מקיאים כדורי פרווה, אז אולי זה בסדר. על הזכוכית, בצד, היו כמה שריטות והיו פסים לבנים על המקום שאליו הגיעו המים. גם כשפתחתי את הפתח הקטן למעלה, לזרוק להם קצת אוכל, הייתה עולה צחנה מוזרה של מים שעמדו במקום זמן רב. אהבתי את הדגים הקטנים ששחו באקווריום החדש-ישן שלי.

שעות רבות הייתי מסתכלת על הדגים הקטנים האלה. היה שם דג אחד, צהוב וגדול, גאוותן נורא. היו לו עיניים כתומות-אדומות, ולפעמים הייתי יכולה ממש להרגיש על עצמי את המבטים שלו. והיה דג שחור שסנפיריו אדומים. הוא גדל מהר והזכיר לי מכונת מרוץ קטנה. היו לו הבעות פנים אנושיות, ולפעמים הוא התנהג כמו אבא לכמה דגים קטנים יותר מאותו סוג. והיו עוד כמה דגים שאולי התחברתי אליהם קצת פחות...

אם הייתי עוקבת אחרי כולם, הייתי יכולה להגיד שבתוך האקווריום הישן ההוא התנהל עולם ומלואו. הדגים ניהלו חיים אמיתיים. הם שחו ממקום למקום כאילו ממרחים להגיע לאנשהו; בדרך, התווכחו זה עם זה, לפעמים הלכו מכות אבל אחר כך התיידדו. לחלק מהם היו מקומות מנוחה קבועים. למשל, הדג שגונו תכלכל אהב לישון מתחת לפילטר; את הדג הצהוב מעולם לא ראיתי ישן. והיו הדגים הקטנים והחלשים יותר, שהתרחקו מהבריונים הגדולים והצטופפו בקצוות המרוחקים של האקווריום. אם ראו בריון מתקרב, היו בורחים לפני שיבחין בהם.

תחילה נפלו טיפות בודדות, ועוד לפני שמישהו הספיק להגיב, הסדק באקווריום הישן שהופיע פתאום, התרחב ועכשיו התיז מים כמו מזרקה, ישר על השטיח הצבעוני והיקר שאימא קנתה באותו יום.

אבא התעצבן עליה. הוא אמר ששטיח זה מיותר, שזה סתם מטרד. גם ככה בישראל לא קר בחורף, ואם ב-12 מעלות אנחנו זקוקים לשטיח, איזה צחוק יעשו מאיתנו קרובי המשפחה באוקראינה ובאמריקה, שהחורף שלהם באמת אכזרי יותר? הוא אמר שהיא מבזבזת כסף. ובכלל, אבא לא אוהב לבזבז כסף. הוא שומר תמיד על כל הכסף שלו בארנק ולא נותן אותו לאף אחד. אולי בגלל זה ידעתי שיש סיכוי שאבא ייקח את האקווריום הישן שהציעו חבריה של אימא בחינם. הם קנו חדש, עם מערכות אוורור מתקדמות ואבנים מנצנצות על הקרקעית. אקווריום כל כך גדול, עד שהייתי בטוחה שאפשר להכיל בו כריש.

האקווריום הישן שלהם, שנפחו היה 80 ליטר, נראה לי די נאה אם להתעלם משכבת הסיליקון הגסה בפינות, ומהפלסטיק הסדוק. "יהיה בסדר, אני אטפל בדגים," אמרתי לאבא. הוא נטה לסרב אילו לא הייתי מפעילה עליו לחץ גדול כל כך... "אלה רק דגים, אבא, בחייך. אני כל כך רוצה חיית מחמד!" לבסוף הסכים איתי שדגים לא עושים קקי על השטיח ולא

וכולם פה, ותהיתי מה יעלה בגורלם. שלושה ימים שחו הדגים המסכנים שלי בדלי הצפוף. המים היו חמים והצבעים הססגוניים שלהם דהו מחום. ללא ספק היה להם מעט אוויר. אני התפללתי שיחיו.

אבא, עצבני כולו, הדביק את האקווריום בסיליקון. לאחר שהכול התייבש, החזרנו את הדגים למים. שמחתי לראות אותם שוב באקווריום הישן שלי, הצבע חזר אליהם ואני בטוחה שראיתי על פניהם חיוכים קטנים. גם אני

חייכתי וכל היום ישבתי לידם וראיתי איך הם מתנהלים להם בדממה לוחצת האוזניים של מי האקווריום, כאילו דבר לא קרה. לפעמים קינאתי בהם על כך שהם לא שומעים את צעקותיו של אבא; במיוחד כשהוא חוזר הביתה שיכור. כשכל העולם מתמלא בצעקות, אני מסתכלת על הדגים שלי ורואה את השלווה שלהם.

ואז אימא קנתה שטיח.

שטיח צבעוני, שעלה הרבה כסף. היא ידעה שאבא יכעס אבל עמדה על שלה, ואמרה שגם היא מרוויחה כסף ויש לה את הזכות לבזבז אותם כרצונה. באותו יום הייתה בבית מהומה גדולה, ואבא כמעט שרף את השטיח החדש מרוב עצבים. אני רק בהיתי באקווריום

הישן שלי ובדגים שבו. הדג עם העיניים הכתומות-אדומות, שהיה בריון לא-קטן, גילה מחבוא של אחד הדגים החלשים והתחיל במרדף אחריו. איפשהו בחוץ, מעבר לאקווריום שבו הייתי שקועה, שמעתי את צעקותיה של אימא ואת אבא הולם בה באגרופיו. בעודם ממשיכים במרדף, הדג הגדול שדומה למכונת מרוץ קטנה עם סנפירים אדומים, ניסה למצוא

אבא אמר שדגים הם טיפשים, שאין להם מוח וגם לא רגשות והם חיים על אינסטינקטים. זה תמיד עיצבן אותי. אמרתי לאבא שדגים הם חכמים ואם היה מסתכל עליהם שעות, כמוני, היה רואה כמה חכמים הם.

אבא אמר שהזיכרון של הדגים נמחק כל שתי דקות, ואני אמרתי שזה לא נכון ושאלפתי אותם, ואימנתי אותם כל יום, ומהר מאוד כל הדגים למדו שכשאני דופקת על הזכוכית הם צריכים לעלות על פני המים לאכול. ועוד

אמרתי לאבא שכשאני מרגישה את הדג עם העיניים הכתומות-אדומות מסתכל עליי, אני בטוחה שהוא מזהה אותי ומבדיל אותי מבין אנשים אחרים.

אבא אמר שהדגים משפיעים עליי לרעה. ואני אמרתי שהם אוהבים אותי ואני אוהבת אותם ואין שום דבר רע בחברות שלנו.

בוקר אחד התעוררתי בגלל שאבא שלי צעק וקילל בכעס, וכשיצאתי מהחדר ראיתי אותו מנסה לקשור את האקווריום שהמים זלגו ממנו ברעש של מפל מים אימתני.

"הדגים שלי!" צעקתי, כי באמת פחדתי שמשוה רע יקרה להם.

"אקווריום ארור!" צווח אבא בזעם, ואני מיהרתי לחלץ את הדגים לתוך דלי.

האקווריום התרוקן על הרצפה והציף אותה בשלוליות. 80 ליטר של מים. אבא לא פסק לקלל. אימא הביאה בשקט מגב מהמטבח.

"לא הייתי צריך להסכים לקחת את האקווריום הישן הזה!" צעק, "כבר אסור לסמוך על אף אחד!"

אני רק הסתכלתי לתוך הדלי וספרתי את הדגים והתפללתי שכולם ניצלו

סיפור / סראפין טיומקין

מקום שלישי - חט"ע - י"ב/1

תשס"ט

היה היה פעם סיפור. לא משהו גדול או חשוב שישיע על ההיסטוריה של הספרות. סיפור קטן ורגיל. יום-יום היה סיפור קם בבוקר והולך לבית-הספר של הסיפורים. בבית-הספר הוא למד על דברים כמו מוסר-השכל, כמו איך להיות מובן; מסרים חברתיים ודברים רבים אחרים שסיפורים לומדים בבית-ספר לסיפורים. הסיפורים לומדים את כל אלה בשביל לשפר את עצמם ולהקל את כתיבתם ואת קריאתם. ובכלל, חיי סיפור שעוד לא נכתב הם די חד גוניים. כל יום הם קמים בבוקר, מאכילים את הרעיון המרכזי שלהם, מבריקים את פניני הלשון, ומצחצחים את מוסר-ההשכל, אותו הם מקבלים רק בסיום הלימודים בבית-הספר לסיפורים. אחרי שהם מסיימים את המטלות שלהם הם מבלים את כל היום ליד האגם, שם הם מנסים לדוג אנשים שיכתבו אותם.

לפעמים, האנשים בצד השני של האגם מנסים לדוג סיפורים. במקרים כאלה קורה שחכותיהם של האנשים ושל הסיפורים מסתככות זו בזו, וכך הסיפורים והאנשים מוצאים אלה את אלה. ולבסוף, אחרי ביאור אי-אילו אי-הבנות, הסיפור נכתב. לעתים נדירות יותר, הסיפורים מצליחים לדוג אנשים שלא דגו - וזה נחשב אירוע חגיגי בארץ הסיפורים הלא-כתובים, בגלל שכל

מקום לנוח בו יחד עם הדג התכלכל. ומתוך הדממה הימית שלחצה על האוזניים, קלטתי חלקים ממשפטים שאבי אמר. לא משהו שהייתי רוצה לשמוע. רצף של קללות גסות שהכרתי מאז שאני זוכרת את עצמי. ואז אימא נפלה, קרוב כל-כך לאקווריום שלי. אך לא שמתי לב בכלל. ידה פגעה באקווריום הישן שלי ולרגע החיים שבו דממו. אפילו הדג עם העיניים הכתומות-אדומות עצר.

תחילה ניגרו טיפות בודדות אך לפני שמישהו הספיק להגיב, הסדק באקווריום הישן, שהופיע פתאום, התרחב ועכשיו התיז מים כמו מזרקה, ישר על השטיח הצבעוני והיקר שאימא קנתה באותו יום.

ישבתי בשקט וראיתי את אימא שוכבת על הרצפה, כשסביב ראשה מתפשטת שלולית אדומה. ראיתי את הדגים הקטנים שלי, את הדגים החלשים ואת הדג שדומה למכונית-מרוץ קטנה, ואת הזה עם העיניים הכתומות-אדומות, וגם את הדג התכלכל, נשאבים לתוך מערבולת המים ונופלים בחבטה על הרצפה הקרה והרטובה ועל השטיח הצבעוני והיקר של אימא. והדגים שלי, שהיו להם עיניים אנושיות ומנהגים אנושיים, פרפרו על הרצפה.

הם הסתכלו בבהלה, בעיניים פעורות לרווחה, ופיהם נפתח ונסגר כאילו ניסו להגיד לי משהו אך נותרו דוממים.

רק אימא שכבה על הרצפה בשקט, בלי להיאבק, ועיניה עצומות. הדג הראשון שהצטרף אליה היה הדג עם העיניים הכתומות-אדומות - לא לפני שהספיק לשלוח בי את המבט הכי מצמרר שראיתי בחיי.

באמת קיימים עדיין בכלל.

אבל לא על הסיפורים האלה באתי לספר. ובכלל, בזמן שסיפורתי את כל זה על ארץ הסיפורים שלא נכתבו, הסיפור, שעליו התכוונתי לכתוב, אם מישהו עדיין זוכר את האזכור שלו קודם, סיים את לימודיו בבית-הספר של הסיפורים. לסיפורים לוקח הרבה פחות זמן לסיים את בית הספר, כי סיפורים הם, אחרי הכול, הרבה פעמים, חכמים יותר מן

האנשים החיים בצדו השני של האגם.

עכשיו גם הסיפור הזה הלך מדי יום לאגם. הסיפור מעולם לא שכח להאכיל את פניני הלשון שלו ולצחצח את הרעיון. אבל זה לא מה שהוא היה צריך לעשות איתם. ובכלל, הוא היה נורא מפוזר וקשה להבנה. בגלל זה יצא לו שם של לא-יוצלה, ואפילו היו שמועות שאם בדרך נס הוא ייתפס, עדיין האיש שיתפוס אותו, יבחר לשחרר אותו והוא יעלם.

בדרך לאגם, כשחלף על פני הסיפורים שעדיין הלכו לבית-הספר - הסיפורים הקצרים יותר צחקו עליו, והמבוגרים, שכבר עמדו לסיים את לימודיהם, בהו בו באימה וקיוו שהם לא יגמרו כמוהו. וכך, יום-יום,

הלך לאגם ובדרך חלף על פני הסיפורים הצעירים יותר.

סיפור קצר ועבה, שהיה רווי משמעות, ואהב למתוח פסיכולוגיות מהן היה מכין תכשיטים, אמר לסיפור המפוזר שאולי עדיף לו לוותר על הדיג ולברוח להרים, שם מסתתרים סיפורים לא-מוצלחים ומחכים להיעלם. ככה אולי יחיה זמן רב יותר, ומי יודע? אולי יוכל להשתמש

הסיפורים רוצים להיכתב, ואנשים שדגו פעמים רבות סיפורים מעניינים, חוזרים ודגים עוד ועוד סיפורים, כך שבעצם לסיפורים נוספים יש סיכוי להיכתב. סיפורים, כידוע, הם עם אינטרסנטי. כך שבזמן שהאנשים האלה, שלא דגו קודם, חושבים איך להתחיל את הסיפור, מתלבטים ומנסים ולא בהכרח מצליחים, הרי שלסיפור עצמו עורכים טקסי כבוד, מביאים לו פרסים וגביעים כך שכשהוא נכתב

סוף-סוף, הוא כבר נכתב עם תואר הכבוד עצמו: "הסיפור הראשון". הכוונה כמובן היא לסיפור הראשון של אותו אדם שהסיפור דג. יש אנשים שמנסים לדג סיפורים בלי שסיפורים דגו אותם קודם. מכיוון שאין להם הרבה ניסיון, הם בדרך כלל מצליחים לדג רק סיפורים קטנים ולא חשובים, למרות שעם הניסיון הם משתפרים. ובכלל, סיפורים גדולים וחשובים מנסים מאוד לא להיתפס על ידי אנשים כאלה, כי הם לא חושבים שאנשים כאלה ראויים להם, או שיוכלו להציג אותם כמו שצריך להציג סיפורים גדולים וחשובים.

לפעמים קורה - וזה הפחד הגדול ביותר והיחיד של הסיפורים הלא-כתובים -

שסיפור נשכח, מת. לפעמים זה קורה כי הסיפור לא נכתב למשך זמן רב מדי, או בגלל שהאיש שדג אותו שכח ממנו. זהו גורל נורא לסיפורים. אף סיפור לא היה מאחל את זה לאויב הכי גדול שלו. כשסיפור מת, לא קוברים אותו, לא עושים לו אזכרות - כי הוא נשכח, לא קיים יותר. ואין מה לקבור או לזכור, כי סיפורים שלא נכתבו-לא

הסיפורים הלא-כתובים האחרים ניסו במהלך כל הדרך לשכנע אותנו לא ללכת, לעזוב את האיש. אף הציעו לשלוח במקומו סיפור אחר, שיתחזה אליו. אבל הסיפור המפוזר, שכבר מזמן למד לא לשים לב לשאר הסיפורים, אפילו לא שמע אותם.

ובכל זאת, הסיפור המפוזר היה מפוחד. כמעט שכח את כל הדברים שלו על שפת האגם, ואז בכלל לא ברור מה היה קורה אילו גם היה מקשיב ליתר הסיפורים הלא-כתובים.

אבל האיש, שאותו תפס הסיפור המפוזר, מעולם לא הכיר סיפורים אחרים, מעולם לא תפס ולא נתפס, ולכן לא ידע שהסיפור שלו כזה מפוזר ולא מוצלח. האיש נהנה מאוד מן הסיפור, וכתב אותו בשמחה. הסיפור המפוזר נאנח ונשם לרווחה, ושמח מאוד שדווקא האיש הזה נתפס על ידו.

האיש עצמו, מאז אותו יום, הלך כל הזמן לדוג סיפורים. קודם שסיים לכתוב סיפור אחד, כבר הלך לדוג סיפור נוסף. לעתים היה תופס אפילו שניים או שלושה סיפורים בבת אחת! למרות שמעולם אהב את הסיפור הראשון שלו יותר מכל הסיפורים האחרים, גם אם עכשיו כבר ידע שהסיפור הוא מפוזר ולא מוצלח. כי הרי כבר כתב הרבה סיפורים. גם סיפורים גדולים וחשובים וגם סיפורים קטנים וצדדיים. ובכל זאת, הסיפור הראשון היה לו יקר מכל, כי אילולא דג אותו הסיפור ההוא, לעולם לא היה מכיר סיפורים אחרים.

בזמן שלו שם כדי להתארגן, ואולי, בסופו של דבר, יהיה אפילו ראוי להיכתב? הסיפור המפוזר נעלב מאוד, ומאז לא דיבר שוב עם אף סיפור מארץ הסיפורים הלא-כתובים. גם הם, מצידם, לא רצו לדבר איתו, כי יצא לו שם של חריג, מוזר ואנטי-סוציאלי. הסיפור המפוזר המשיך ללכת לאגם למרות שבאופן כללי כבר היה די מיואש, ולא השקיע הרבה מאמץ ומחשבה במלאכת הדיג שלו.

יום אחד, הסיפור המפוזר נתפס. או נכון יותר, תפס. הוא תפס איש צעיר שבמקרה עבר בחלק האגם שבו שוחים האנשים. אבל במקום לשמוח ולחגוג ולהעניק לסיפור המפוזר את תואר האצולה והכבוד "סיפור ראשון", כשם שהיה נהוג להעניק לסיפורים במקרים כאלה, הסיפורים התאבלו ושרו קינות והיו נורא עצובים. הסיפורים האחרים היו בטוחים שהאיש, ברגע שיראה את הסיפור שדג אותו, יוותר על הסיפור ולעולם יתרחק מהאגם. אילו רק נתפס על ידי סיפור אחר, היה סיכוי לראותו שוב, וכך עוד סיפורים יכלו להיכתב, ואולי הם היו הסיפורים האלה. אתם מבינים, סיפורים הינם עם אנוכי מאוד. הם חושבים רק על

כמה שהם רוצים להיכתב, ובכלל לא אכפת להם מסיפורים אחרים. למרות יום האבל הלאומי שעליו הכריזו שאר הסיפורים, הסיפור המפוזר החליט לנסות. הוא אסף את מיטלטליו המעטים - הרעיון, הפנינים, ומוסר ההשכל, והלך אל האיש שחיכה לו ליד שפת האגם, מהצד השני.

משאלה / נטע בלאס

מקום ראשון - חט"ב - ח' / 2

תש"ע

"אם היו מציעים לך לוותר על הכישרון שלך בתמורה ליופי ופופולאריות, היית מסכימה?"
"כן, בטח," ענית.

"אבל כישרון נשאר לכל החיים, יופי ופופולאריות לא נשארים לנצח. היופי חולף זמנו, ומעמדות נמצאים בתנועה תמידית. הכול משתנה."

"אז מה? אני מתבגרת, מי חושב על דברים כאלה בגילי. הרי זה הגיל לעשות בו שטויות. חוץ מזה, ציור זה סתם. אני מעדיפה להיות יפה ומקובלת."
"ביקשת - קיבלת," הוא אמר, בקיצור ולעניין, ונעלם.

שמטתי את העיפרון. התחלתי להרגיש איך כל החצ'קונים שלי נעלמים - אחד אחד. השיער שלי מתעבה ונעשה מלא ומבריק יותר, מתארך לתספורת שמתאימה רק לי. הרגשתי את האושר המתוק מבעבע בי, את הביטחון העצמי שלי שמנסה למצוא לו פתח לצאת, פורץ גבולות חדשים. וזהו. שינוי! ברגע אחד... אושר!..

באותו ערב הלכתי לישון בחיך.

ומה באשר לסיפורים האחרים? אחרי שהם ראו שהאיש בסיפור המפוזר דג וחוזר שוב ושוב לדוג סיפורים נוספים, הרגישו מאוד מבוזים על התנהגותם כלפי הסיפור, וניסו לחשוב מה אפשר לעשות. בסופו של דבר כשסיפור חדשה נולדה (שכן היה זה סיפור ממין נקבה) הסיפורים האחרים גידלו אותה במיוחד. הפיקוח על התוכן היה מאוד נוקשה, והרעיון והפנינים שלה נבדקו שוב ושוב. גם החברה שבה הורשתה לשחק בצעירותה נבחרה בקפידה.

וכך היה, עד ליום שבו סיימה את לימודיה. אז נשלחה מיד לאגם, לנסות לדוג איש. בסופו של דבר היא נתפסה, והסיפור נכתב, ובסיומו התבקשה למסור לסיפור המפוזר, אם תיתקל בו, שהסיפורים האחרים מתנצלים על התנהגותם. ואם יקרה ואיך שהוא יגיע הסיפור המפוזר שוב לארץ הסיפורים הלא-כתובים, יערכו לכבודו חגיגות גדולות ומיד יוענקו לו תוארי כבוד ואצולה, מהמיטב שהסיפורים הלא-כתובים יצליחו להמציא.

וזה הסיפור שאני דגתי. ולא את פרידה אחרונה, אני מאחל לה בהצלחה בחיפושיה אחר הסיפור המפוזר.

על מי שלפני יומיים שיתפו אותה בכל הסודות הכי אינטימיים, על מי שהייתה החברה הכי טובה שלהן - אני. רציתי לנקום בהן גם על מה שעשו לפני המשאלה. התחילו להיווצר שתי קבוצות - הקבוצה שלי והקבוצה שלהן. שני מחנות יריבים, נלחמים זה בזה על הכתר. אף פעם לא אהבתי פוליטיקה.

תוך שבוע היינו, כל הבנות, מפולגות לגמרי. כל קבוצה שלחה חצי שנאה זעירים אל הקבוצה היריבה, לפגוע אט-אט בכל חבריה, עד שדבר לא ייוותר ממנה. תכניות קטנות התחילו להתרקם ולצאת לפועל - פתקים סודיים שנחטפו ונקראו בטון לועג, תיקים מקושקשים, ואפילו כמה ציורים מרושעים על גבי מראות בחדרי השירותים. כל תכנית קטנה שיצאה לפועל, כל חץ שנאה זעיר שנשלח מצידן, השיג את מטרתו ופגע היישר בליבי. מעליב בכל פעם מחדש. התחלתי להתכנס לתוך עצמי, לתפוס קצת מרחק מה"מחנה" שלי, שרק חיפש דרכים חדשות להתנקם. קצת חושבת על עצמי, על החיים. בפעם הראשונה מזה שבועות רציתי לצייר. ניסית לצייר, באמת שניסיתי, בכל הכוח. מה? - הכול. את כל הבנות המגעילות, משני הצדדים, את השנאה הנשקפת מכל המבטים שבמסדרון ואת המשאלה שלי. אוי, המשאלה שלי... ניסיתי וניסיתי, אבל לא הצלחתי. כל ניסיון היה עלוב מקודמו, וכולם, סתם שרבוטים חסרי חיים. תגידו

למחרת בבית הספר כל המבטים הסתובבו אחריי. הבלעתי חיך וכבשתי את עיניי באדמה, מבוישת אך גאה. "תודה!.." לחשתי.

כולם כרכרו סביבי, בנים ובנות. איזו הרגשה נפלאה זו הייתה - ממש מלכת השכבה. כן, הייתי מאושרת אז. מאושרת כל כך... ממשו חדש, חלום שהתגשם.

לא היה לי רגע פנוי לעצמי לשבת לצייר, אבל לא אכפת לי. אני מקובלת ויפה, מי צריך יותר מזה?! חשבתי לעצמי. טיפשה. בערך בשבוע השלישי התחילו המשחקים. שלושה בנים, בזה אחר זה, הציעו לי חברות, ואני - סירבתי, מסמיקה כל פעם מחדש. כמה בנות התחילו להתלחש מאחורי הגב שלי, הפסיקו בכל פעם שהתקרבתי ונעצו בי מבטים. יכולתי לנחש שהן אמרו, מי אני בכלל? ומה פתאום נכנסתי להן לחיים, מערערת את מעמדן? יכולתי לחשוב שהן סתם מתפלאות על מה כל הרעש, הרי אני לא כל כך כמו שכולם

אומרים. מה שזה לא יהיה, הן לכלכו עלי, את זה אני יודעת. נפגעת. איזה רע עשיתי להן שהן מתחילות להתלחש ככה, ללכלך? מה כבר קרה? פתאום קמה מישהי יותר יפה, יותר מקובלת, יותר מבוקשת מהן? מעמדות משתנים, זה ידוע. בעידוד הבנות שתמכו בי התחלתי לחשוב על דרכים לנקום בבנות האלה, שמעזות ללכלך

כאילו אני משוגעת. אולי זה היה נכון. אבל לי לא היה אכפת. רציתי לחזור להיות מי שאני - זאת עם הכישרון, המנותקת. אם לא - אתפוצץ. רציתי להתכנס שוב באיזו פינה מבודדת ולבכות. בכי ארוך-ארוך ואחרון. לנקות מעלי את כל הזעם והכאב של השבועות האחרונים, להעלים כל זכר למשאלה שלי. שוב לא היה אכפת לי משיער, מבגדים, מחצ'קונים. רציתי רק אותי בחזרה. אותי הישנה, הציירת. רציתי רק לצאת מכאן, לחזור להיות זו שמשקיפה על הכול מהצד ומציירת. לחזור הביתה. אך הוא לא שמע לבקשתי, אטם את לבו לתחינתי הגלויה. תגידו שמה הם כבר עשו לי, תגידו שאני סתם מתרגשת מכל פיפס - זה נכון. אבל גם אני רציתי לדעת איך זה להיות מקובלת ויפה. יותר מדי רציתי, הייתי פגיעה מדי. אני לא אחזור על זה שוב בחיים.

בכיתי כל יום, בהפסקות. פעם בכי נוראי, פעם אף ועיניים אדומים. לא יכולתי יותר. התכנסתי בתוך עצמי עוד ועוד, מבינה שככה זה לעולם לא ייגמר, מישהו צריך לוותר. וזו הייתי אני, בהתכנסות שלי בתוך עצמי. ניסיתי להיעלם, להתפוגג לתוך כל המתח הרווי באוויר. נכשלתי. יופי מקולל! בנים המשיכו להסתכל עלי, לא מעיזים לעשות כלום לנוכח חזותי ה"מרשימה", הבוכייה. אך המבטים עדיין היו שם, לא מניחים לי לשקוע לתוך הפינה שלי בלי שהם יראו. לא רציתי אותם, שנאתי אותם עכשיו. כל מה שרציתי היה פינה שקטה

שאני לוקחת את זה קשה מדי, תגידו שאני סתם מגזימה. אבל זאת אני. זה מה יש. זאת אני ותמיד הייתי ככה, לכן נדחקתי תמיד לצד. עכשיו הכול אחרת - אני במרכז העניינים, כואבת; ואילו מי שנדחקו לצד היו הבנים.

הם עמדו מהצד, נבוכים, לא מבינים על מה ולמה כל השנאה. אחרי זמן מה הבנות נזכרו וסיפרו להם על מה כל הרעש. אבל לא מתוך טוב-לב, חס וחלילה. זו הייתה התחלה של משהו חדש, מעין כוח גרעיני-חברתי בשם הסתה. עכשיו גם הבנים נכנסו למשחק, נרתמו לקרב, ואין מי שנעזב מאחור.

כלום לא ננטש, זולת צדק, הגינות ורחמים. הכדור התגלגל והתגלגל, בלי שום אפשרות לעצור. זה היה המחנה שלי והמחנה שלהם, ולאף אחד לא היה אכפת שהתרחקתי. אני אפילו בטוחה שלא שמו לב, מרוב להט הקרב... הצקות, משיכות בשיער, פתקים מרושעים, סודות "אפלים", שקריים ומבהילים,

צחקוקים חבויים, מילים מכוערות - באוויר, על קירות, על מראות, על עצים. בכי כל הבוקר וכל הלילה. אף אדם אחד ויחיד בין כל הלחיים הסמוקות מזעם. התחרטתי על המשאלה שלי. "תוציא אותי מכאן! אני לא שייכת לכאן!!" צרחתי במלוא גרוני יום אחד, מריר במיוחד, בדרך הביתה. כל האנשים ברחוב הסתכלו עלי

דפני אלה / מאיה לוי רייך

מקום שני - חט"ב - ח'2/

תש"ע

דפני הביטה בשעון שעל פרק ידה ותופפה בעצבנות על שולחן האוכל. "את מוכנה כבר לרדת למטה?!" שאלה לכיוון המדרגות. "רק עוד רגע," נשמעה התשובה, "את יודעת, לפני שתתחילי עם נאום אם-אני-אחר-לא יקבלו-אותי-לתיכון-על-שם-פאולו-הרטפורד שלך, אני רוצה להודיע לך שלא יקרה לך כלום אם לא תלכי לתיכון היוקרתי הזה, או מה שזה לא יהיה. הרי זה לא רעיון שלך בכלל, את לא רוצה בזה! את לא רוצה בזה! את לא-א! לחזור על זה?!" "אלה! אימא רוצה שנלך לשם! את יודעת מה אימא עושה כשהיא רוצה משהו." "דף, אימא לא התייחסה אליך במשך חמש-עשרה השנה האחרונות, זה לא ישנה לה. חוץ מזה, היא קוראת לך דפני. למה את בכלל מתייחסת למי שקורא לך דפני?"

"מסיבה אחת פשוטה, אלה - זה השם שלי."

אם מישהו היה מסתכל באותו בוקר ברחוב הראשי של העיירה יורקשיר, המוביל אל בית-הספר התיכון קרולינגס, יתכן והיה רואה - אם היה מסתכל היטב - שתי נערות שפניהן מועדות לאותו בית-הספר ממש. שתיהן היו כחולות עיניים וכהות שיער, ודמו אחת לשנייה כמו שתי טיפות מים. כמובן שאף אחד לא הסתכל.

לשבת, עיפרון ודף לצייר עליו. רציתי רק לצייר ולרשום - הכול. בדרך הביתה שוב צעקתי בתחינה: "בבקשה, תוציא אותי מכאן! אני לא צריכה את כל זה, ציור זה החיים שלי, וזה לא שטויות!! אני טעיתי, אני..." אצבע דקה הונחה על פי. ידיים מנחמות עטפו אותי בחיבוק-דוב אוהב, כזה שהייתי צריכה. לא ראיתי פנים, לא שמעתי קול. לא הרגשתי צורך בכל אלה - רק להרגיש. הרגשתי איך שאריות הביטחון-העצמי שלי בי וביופיי נושר, ואת החלל שמתמלא בתחושה שקטה של אושר. הרגשתי איך השיער שלי מתקצר ומידלדל, מתאים עצמו חזרה לתספורת הקארה הלא-מחמיא שלי. הרגשתי איך צומחים לי כל החצ'קונים. הייתי מאושרת. כל כך מאושרת. פתאום לא הייתי צריכה שום זרועות שיחבקו אותי, והן נעלמו. הרגשתי עטופה בעצמי, בבדידות שכל כך אהבתי, בכישרון שלי. חיבקתי את עצמי באהבה, מאושרת שחזרתי, מחייכת. האנשים ברחוב הסתכלו עלי כאילו אני משוגעת. אולי צדקו. אולי לא. אבל לי לא היה אכפת.

ושש. "מר ת'ורנטון, המורה לספרות אנגלית בבית-הספר התיכון 'קרולינגס', ידע טוב מאוד איך להתעלל בתלמידיו ולענות אותם בכל מובן אפשרי. והוא עוד נחשב מבין המורים הנחמדים. דפני החלה לענות. "שייקספיר כתב 153 סונטות, כולן כתובות במבנה חמשה חוץ מסונטה 146, שכתובה..."

טוב, אולי הוא לא התעלל בהם, אבל הוא בהחלט ידע לשעמם אותם עד מוות. וזה הספיק. כשצלצל הפעמון, דפני ניגשה במהירות האפשרית אל התא שלה, בעוד אלה נגרת אחריה. "הנה זה מתחיל שוב. זה תמיד מתחיל, מה חשבתי לעצמי?" אלה מלמלה לעצמה והמשיכה ללכת. כעבור דקות ספורות נעמדה ליד דפני ואלה ילדה אחת, מלווה בשתיים ממעריצותיה הנלהבות ביותר. "אז מה, דפ-ני-אי, הת'ר וויליאמס ביטאה את שמה של דפני כאילו מורכב משלוש הברות, במבטא צרפתי קל. אולי כדי לעשות רושם. "כמה זמן לקח לך לשנן בעל-פה את

כל החומר הזה, שעתיים?"
אלה התמלאה זעם. למרות שהתבוננה בעיניה המזהירות של דפני, שדמעו קמעה, לא התייחסה.
"תקשיבי, הת'ר, אמנם אני ממש מרחמת עליך שזו הדרך היחידה שלך להשיג תשומת לב, אבל זה לא נותן לך תירוץ להציק לדף! אני לא

"אלה, מה השעה?" שאלה האחת.
"מה את רוצה ממני? השעון אצלך."
"למרבה הצער, זאת הייתה התשובה התרבותית ביותר ששמעתי ממך בזמן האחרון," אמרה בחיוך. לאחר הפסקה קלה הוסיפה דפני, "בא לך ללכת ל'קפה של דייזי'? אני חושבת שיש לנו מספיק זמן."
"לא אמרת בבוקר שאת מאחרת?"
"אלה, לא לתפוס אותי במילה," דפני העירה בתוכחה מזויפת, "חוץ מזה, את יודעת טוב מאוד שאני אוהבת ללכת לדייזי לפני בית-הספר."
"אני לא מציעה לך ללכת לשם היום, זה תורו של צ'ארלי לבשל, ממש גועל נפש." אמרה אלה בעודה מציגה תנועות הקאה משכנועות למדי, "את יודעת, לא ממש בא לי לאכול חביתיות ברוטב דם..."
"זאת לא אשמתו שהוא לא זהיר, הוא נולד ככה."
"דף, את יודעת טוב מאוד שאותי לא תצליחי לשכנע שאת ילדה טובה ירושלים."
"אין לי כוח לדבר על זה יותר, את מתחרה איתי ל'קרולינגס'?"
"מה זה ייתן לך?"
"שום דבר, אני רוצה לתפוס קצת אוויר..."
"זאת לא סיבה מספיק טובה."

"העלמה גלר, נא לקרוא את התשובה לשאלה ארבע בעמוד שבעים

רותי כהן / נעים רז

מקום שלישי - חט"ב - ט"ו/6

תש"ע

בסופר שמעבר לפינה, ישנה קופאית אחת. אני לא יודע איך קוראים לה, אבל אני קורא לה רותי כהן. לקופאית הזו יש שיער שחור ועיניים גדולות ושחורות; וכשהיא מביטה בך, היא מביטה בך במבט עצוב כזה, שאנשים עצובים מביטים.

ואני חושב שכנראה יש לה על מה להיות עצובה - מה שהיא עושה זה להעביר מוצרים ולשקול תפוחים יום אחרי יום אחר יום אחרי יום. אבל מה שרוב האנשים לא יודעים, ואולי אפילו היא לא, זה שרותי כהן נראית כמו משוררת.

כן, אני יודע שאין מראה מדויק למשורר, ושזו סטיגמה ושזה דבר נוראי, אבל אני גם יודע, שאם הייתם רואים אותה, הייתם יודעים מיד שהיא נראית כמו משוררת.

בכל פעם שאני ליד הסופר או בתוכו ואני רואה אותה, אני נעשה עצוב, ואני מרגיש, שאני חייב להגיד לה שהיא נראית כמו משוררת, כי אולי זה ישמח אותה, ואולי היא תבין שהיא צריכה לעשות הסבה מקצועית; ואולי אני פשוט חייב להגיד את זה כדי להוציא את זה. אתם מבינים, אף אחד לא יודע שהיא נראית כמו משוררת, חוץ ממני.

ארשה לך! את האדם הכי גועלי ותאב-בצע שפגשתי! התחביב שלך הוא להתעלל באנשים, וזה בלתי נתפס! מרושעת!!! את חסרת מצפון, לא רואה בעיניי -".

נאומה של אלה נקטע כאשר גררה אותה דפני אל הקפיטריה, אבל היא המשיכה לנופף באצבעה לעבר הת'ר - שהתנהגה כאילו היא לא שומעת דבר - לכל אורך המסדרון.

אלה ודפני לגלגו על הת'ר כל זמן הצעידה.

ליתר דיוק, אלה לגלגה על לואיזה, דפני סתם

ריחמה על עצמה. הן הגיעו לקפיטריה.

"את יודעת מה, אלה, לא מתחשק לי ללכת

לקפיטריה. בואי נצא החוצה."

כשהתיישבו על הספסל, התחילה דפני לדבר:

"את יודעת, אף אחד לא התייחס אליי לפניך.

רק דרכך אני מצליחה להתבטא."

"את יודעת טוב מאוד שבלעדייך לא הייתי

קיימת, דף."

"אלה, לא אכפת לי מה כולם אומרים. לא

אכפת לי שאני חולה. את האחות הדמיונית

הכי טובה שהייתה לי."

ההיסטוריה הגיאוגרפית של ארצות השפלה

/ אורן גורל מקום ראשון - חט"ע - י"א / תש"ע

ביום חמישי, בשלהי דצמבר של סוף העשור השני לחיי, יריתי אני, כריסטופר, בחברי הטוב כריסטוף. כדי להבין את מעשי זה, אתם חייבים להבין את הרקע. אילו הייתם מביטים בתמונת מותו של כריסטוף, בתיווכו של אמן ציור רומנטי - הרקע היה האדמה. יכולים הייתם לראות כיצד התיימרה האדמה לצבוע עצמה בצבעיו הכהים של הרקיע, וכיצד מעולם לא הצליחה: מי הגשם שחדרו דרכה בגסות, הביאו אותה לידי גוון חום עז מדי, כדי שתוכל להתחזות לדבר-מה כחול - כהה ככל שיהיה - ואבני גיר קטנות, שביום רגיל יכול לובן לחקות את לובן הכוכבים, טבעו עתה בבלייל הבוץ או נבעטו אל מחוץ למסגרת התמונה. אך גם אם היה הצייר מנוסה במיוחד, קשה היה לו לשקף את מלוא טווח החומרים שהשתחררו במוחי באותו רגע. כשיריתי בחברי כריסטוף, היה זה עיצומו של אחד הרגעים הקיצוניים ביותר שיכול אדם לחוות, וככזה, יכולתי לתארו לפרטי פרטים זמן רב אחר כך. הייתי נזכר בו, ולא יכולתי שלא לחוש, את תפיסת המציאות השונה שסיגלתי לעצמי מאז, כאדם שרצח את חברו הטוב.

אז יום אחד, כשעברתי ליד הסופר ראיתי אותה. היא הביטה בי במבט העצוב שלה ובאותו רגע ידעתי שאני חייב להיכנס ולהגיד לה שהיא נראית כמו משוררת. אז נכנסתי ולקחתי ארבעה מילקי מהמקרר ועמדתי בתור וחיכיתי. וכשהגיע תורי שילמתי ואמרתי לה:

"רותי, אמרו לך פעם שאת נראית כמו משוררת?"

היא הביטה בי בעיניים העצובות שלה וחיכה חיוך עצוב כזה. הבטתי בה עוד כמה שניות והלכתי משם הכי מהר שאני יכול.

מאז, בכל פעם שאני עובר ליד הסופר, אני מחייך לעצמי חיוך עצוב, בדיוק כמו רותי כהן, ונכנס.

לכידתו של אמן ציור קלאסי, הרקע היה האדמה. יכולים הייתם לראות כיצד נערמה אדמת בוץ במרכז התמונה, וכיצד בצדדיה של אותה תמונה היו שני שיפועי אדמה מלאכותיים שנחפרו בעבודה רבה אך בזמן קצר, עד שהפכו לשתי תעלות מקבילות. יכולים הייתם לראות, כיצד התאמצתי אני וכיצד התאמצו החיילים שסביבי, לצאת מתעלות אלה, להיחלץ מן האדמה המדוללת בגשם, שקיבעה ואיכלה בשר רגליהם. יכולים הייתם לראות, חיילים, שהובטח להם, כשיצאו לקרב זמן רב לפני כן, שישבו לדרך על אדמת ארצם בחג המולד. משנתברר להם כי אין כל כוונה להחזירם משדה-הקרב למולדתם, הקימו מולדת משותפת חדשה וזמנית על אדמה זרה להם, עם חיילים הלוחמים בהם - ולו רק בכך שהחליפו את כדורי המתכת הקטנים בכדורגל מאולתר, ואת קול פילוח האוויר שיצרו הקליעים בטיסתם המהירה - בקול שירה.

לעיתים קרובות, כשהעליתי במוחי מחדש את זיכרונות המלחמה, נשתכח ממני הרגע שבו פסקו היריות. יכול הייתי לזכור בבהירות את חגיגת חג-המולד המשותפת ואת פרטי הירצחו של כריסטוף, בעוד זיכרון הקמת מולדתנו הזמנית, נעלם מעיניי. אני סבור שהסיבה לכך טמונה בחדשנות, שכל-כך הייתה דרושה לי כדי לחרות דבר-מה בזיכרוני. כשיריתי בכריסטוף, החדשנות הייתה טמונה בהגדרתי כרוצח. כשחגגנו את חג המולד ביחד - חשנו עצמנו חברים,

ביום חמישי, בשלהי דצמבר, יריתי אני, כריסטופר, לעבר חברי הטוב והגרמני כריסטוף, כדור כדורגל. כדי להבין את מעשי זה, עליכם להבין את הרקע. אילו הייתם מביטים בתמונת המשחק, מעשה ידיו של אמן ציור ריאליסטי, הרקע היה האדמה. יכולים הייתם לראות, כיצד מרגע שאור היום החל להאיר, שקעו מרבית מי הגשם הלילי לתחתית האדמה, או התאדו ממנה, והותירו אותה לחה מאוד, אך יבשה דיה לאפשר לנו לשחק. יכולים הייתם לראות את בקבוקי הוויסקי והשנפס שעמדו ריקים בפינת התמונה כעדים, מזכרת מן האירוע שקדם למשחק - פגישתי הראשונה עם כריסטוף. הוא שתה אז מבקבוק חצי מלא ושר. היה זה שיר של חג מולד, ואני ניגשתי אליו, ושאלתי אותו, בגרמנית רצוצה, אם הוא יכול ללמד אותי. התיישבנו על שפת אחת התעלות שהקיפו את פיסת האדמה עליה עתיד היה להתפתח משחק. כריסטוף שר שורה, ואני חזרתי אחריו, עד שלבסוף, קולותינו השתלבו ושרנו יחד את השיר במלואו. מאותו רגע, כריסטוף היה לי ידיד, לא כל שכן חברי הקרוב ביותר. כריסטוף ואני יושבים על שפת התעלה ושרים, יורים אחד לעבר השני כדור מאולתר - גם תמונה זאת נחרתה בזיכרוני.

ביום חמישי, בשלהי דצמבר 1914, חדלתי אני, כריסטופר, מלירות על הגרמנים. כדי להבין את מעשי זה, עליכם להבין את הרקע. ואילו הייתם מביטים בתמונת הפסקת-האש המשתקפת מתוך תוצר

המידות הטובות / שלי בייגלמן

מקום שני - חט"ע - י"א/3

תש"ע

חווה תמיד טענה שלילית אינה פרי בטנה. עיניה הצהובות לא דמו כלל לעיני הוריה, גם לא שיערה השחור. אדם, לעומת זאת, היה מוקסם ממראיה. היה בוהה בה במשך שעות, בעודה מתרוצצת בגן השליו. היה צוחק עימה, משחק עימה. היה מסור יותר מכל האבות שבאו אחריו.

ככל שלילית גדלה, חווה הרגישה ריחוק בינה לבין אדם. יופייה של בתה היה חזק ומהפנט, ושלוותה גרמה לכל בעלי החיים בגן להימשך אליה. לילית, מצידה, לא הייתה מודעת. או לפחות העמידה פנים. היא הייתה מחייכת חיוך ביישני, או מצחקקת בתום כשאביה היה מרעיף עליה מחמאות; או בשעה שהחיות היו עוקבות אחריה בעיניים נוצצות ומצפות. גומות-החן שלה, שומנה התינוקי והקיפולים הרכים בידיה היו מלבבים בעיני אדם.

כשהייתה רק בת עשר, חווה ראתה איך היא רומסת חיפושית ברגלה היחפה.

"לילית! מה את עושה???" חווה רצה אל בתה.

"מה?" תהו העיניים הצהובות עם האישונים המורחבים.

"זה!" חווה הרימה את רגלה של בתה.

לילית נפלה אל האדמה, עיניה מוצפות דמעות.

תחושה שהייתה בה מן החדשנות לאחר ימים ארוכים שבהם נלחמנו את מלחמותינו האישיות כנגד אדמת הבוץ שאיכלה את רגלינו, ובטיפלים שגרמו לחולי ולגופות מתים שצפו לידנו ולא פונו עד שעות החשכה. אך במולדתנו הזמנית לא היה דבר מן החדשנות. מולדת היא אדמה שעיצבה עברו של עם עד כדי קשר חזק אליה; ואדמת המלחמה עיצבה את עֶבְרָנו וקשרה בה את גורלנו עוד זמן רב לפני

שהפסקנו לירות. ניתן לבטל זאת ולטעון, כי החידוש לא היה טמון בעצם קיומה הזמני של המולדת, אלא בעצם הקמתה; בכך שבאחת הפכו אויבנו לחברינו לאומה. אולם הטענה שכריסטוף היה אויבי, היא שקר. מעולם לא לחמתי בכריסטוף את מלחמתי שלי, ואני מאמין, שהוא לא לחם בי את מלחמתו שלו. שנינו אולצנו ללחום את מלחמתם של אחרים, אך ידענו שגם אם החיילים אשר עמדו נגדנו לא חלקו עימנו את המטרה, הרקע היה משותף לכולנו. היה זה בלתי נמנע, שבשלהי דצמבר 1914 נצא כריסטוף ואני מן האדמה בתחושה שאנחנו שווים, ולו רק מפני שכך היה זה תמיד.

לא מבחין בנחש שזחל בדיוק מתחת לשיח ופוגע בו. הנחש ליחשש
 וזחל משם.
 "מה איתך, ילדתי?"
 "הו, אני בסדר... רק... לא יודעת..." לילית פלטה אנחה, ומבטה שקע
 באדמה, "אני עצובה."
 אדם הרגיש יתד בלבו. הוא נתקף דאגה.

"מתוקה! אבל מה לא בסדר? מה קרה?
 בואי, ספרי לי! לא ייתכן..." הוא הושיבה על
 ברכיו.
 "אני לא יודעת, אבא... אני מרגישה שאין
 לחיי משמעות... כשהייתי קטנה, נהניתי
 מכל דבר בגן, טיפסתי על כל העצים,
 שיחקתי עם כל החיות. ככל שאני מתבגרת,
 חשובים לי היחסים איתכם, האנשים שבגן..
 והיחסים האלה לא אמורים להיות מובנים
 מאליהם."
 "יחסו של מי אלייך הוא מובן מאליו, ילדה?
 אמך ואני אוהבים אותך מאוד..." אדם
 התחיל להרגיש היכן הבעיה.

"כן, אימא..." אמרה לילית, בעודה כורכת
 את זרועותיה סביב צווארו של אדם.
 אדם הרגיש לפתע זעם ממקור לא ברור. תחילה הופתע לנוכח רגש כה
 עז, אך במהרה התרגל אליו והזדהה עמו.
 "אל תדאגי, לילית. אני אסדר הכול."
 והיא, הנערה, מחייכת בעוד ידיה כרוכות סביב גבו של אביה.

"אימא, החיפושית!!! תראי, היא עדיין מכרפרת קצת... מה עשיתי!"
 לילית קילפה את החיפושית מרגלה. מובן שחוזה כרעה מיד לצד בתה
 ועטפה אותה בזרועותיה.
 "די, זה היה בטעות... די..."
 לילית איבדה את כל המעצורים והתייפחה בקול.

בחלוף השנים, קיפולי ידיה של לילית
 הפכו לקימורים נשיים, גופה התארך
 ומפניה נמחקו גומות החן, אך קסמן נותר.
 שפתיה היו בשרניות וניביה מחודדים מעט;
 אפה סולד ועיניה ענקיות ובולטות. ריסייה
 השחורים מפחם העניקו לעיניה מסגרת;
 אישוניה, כהרגלם, מורחבים. כל תנועותיה
 היו מחושבות היטב. היא הייתה מהלכת
 במרחבי הגן, מהורהרת, נוגסת עד זוב דם
 בשפתה התחתונה.

יום אחד ניגשה לאביה שישב מאחורי אחד
 העצים. היא הפתיעה אותו מאחור כשהיה
 עסוק בגילוף.
 "אבא..." לחשה.

אדם הסתובב במהירות ומיד עלה חיך על שפתיו. עיניו ננעלו עליה,
 עמוק בתוך עיניה הצהובות עם האישונים השחורים.
 "מה אתה עושה, אבא?" אמרה ברוך, מסיטה את שיערה הגלי מפניה
 ומתכופפת מעבר לכתפו.
 "אני... אה... מגלף... לא משנה," אדם זרק את ענף השיח קרוב,

אבן חדה שחדרה אל עור ידה. חווה לא ידעה מה לחשוב. היא הביטה באדם, מחפשת תשובה. הוא מצידו פנה והלך, סיבובו העלה גיצים. בעודה מביטה בדמותו המתרחקת, שמה לב בזווית העין לסנאי שעמד במרחק מטר ממנה, והביט. היא הסתובבה אליו וחייכה. היא קראה לו אליה. הוא הניד בראשו מצד לצד, השמיע קול וברח.

אדם הגביר את קצב הליכתו, לא שלט ברגליו, קטף פירות מכל הבא ליד, נגס בהם, בכל אחד מהם, נגיסה גסה וגדולה. הוא לא חדל לאכול, המיץ נטף על סנטרו, על גופו. מאחוריו נותר שביל של פירות אכילים, שעם כל צעד שהוא עושה, החלו להירקב. אדם מילא עצמו כל כך שקיבתו הייתה מלאה עד אפס מקום. הוא החל מעלה גירה ולבסוף נפל על רגליו והחל להקיא. גושים עצומים ניתזים מפיו, שורטים את דפנות גרונו, מקיא דם, מקיא זפת, מקיא שחור. דקות ארוכות נאבק על חייו, חוזר לעצמו ולא מסוגל לנשום, עד שכבר לא היה.

לאחר שחווה התאוששה מן ההלם, התרוממה והחלה לנער מגופה את החול והאבק. מחשבתה לא הניחה לה ודמותו של אדם הגוהר מעליה, לא עזבה אותה. קול שירה מרוחק הגיע לאוזניה. קול עדין ויפהפה... היא זיהתה את קולה של לילית. היא מיהרה להתחבא מאחורי הסלע שקודם ירדה עליו. הציצה וראתה את בתה המהלכת ברכות בין עצי

חווה פסעה לאורך הנהר בגן, מקשיבה לציוץ הציפורים. היא התיישבה על סלע ועצמה את עיניה, נותנת לשמש החמה לשטוף את גופה. במחשבותיה, התעופפה מעל הגן, יחד עם הציפורים ושאר העופות. הניחה ראשה על העננים הרכים, התכסתה בשמיכה האפורה-לבנה. שלוהה אפפה אותה. נראה כי כל המחשבות והדאגות בנוגע ללילית, נעלמו. עד ששמעה בקרבתה רחש של עלים יבשים, ופקחה את עיניה מופתעת לגלות את אדם עומד מולה. היא ירדה מן הסלע.

“אדם, מה יש?” שאלה בתמיהה, בראותה את עיניו האדומות ואת ארשת פניו הרצינית. “מה עשית לה?” שאל, מתקרב אליה כנמר לטרף. “למי? מה העניין?” חווה לא הבינה מה קורה.

“את הורסת את הבת שלי! ולא מודה באשמה! הורסת אותה, מפחידה אותה - למה?! אדם הרים את קולו. “על מה אתה מדבר? קרה משהו ללילית??” חווה התחילה להתרחק, עיניה מבועותות. “את עוצרת בעדה, משחיתה ושונאת!”

אדם שאג את המילים האחרונות כאריה והגביר בעקבותיה את קצב צעדיו, מתקרב אליה מאוד, לא מותיר לה פרצות להימלט. חווה נשמה במהירות. צלה של ידו כיסתה את פניה. הוא תפס אותה בחוזקה והטיח אותה באדמה. עיניו בערו, שערו הזדקר ונדמה כי כל גופו רועד. חווה, בפעם הראשונה בחייה, הרגישה כאב. אדם גרם לה ליפול על

מפלצת ולא ילדתי... אדם איבד את עצמו, אני בקושי מחזיקה מעמד... "חוה התאפקה מלבכות.
 "אני מבין.. כן, ראיתי שלילית יוצאת מכלל שליטה..." חווה נשבעה ששמעה פיהוק בקולו.
 "עצור בעדה, עזור לי!" קראה.

"את יודעת, חווה... אני לא במיטבי כרגע... היא ילדה, היא תירגע...
 בינתיים תתרחקי ממנה ואני בטוח שהכול יסתדר מעצמו. ועכשיו, הניחי לי." אמר,
 והברקים הבריקו שנית.

לילית הובילה את השיירה לנהר אחר. כשהגיעו לגדה, הסתובבה אליהם. הם נרתעו מעט ואיבדו מיקוד, אך במהרה נתקלו בעיניה ולטשו בה את עיניהם. לילית הושיטה את ידה והסנאי טיפס עליה והגיע לכף היד. לילית קירבה את ידה אל פניה, חייכה אל הסנאי וליטפה את ראשו. לאחר מכן הניחה אותו על האדמה. שיירת החיות העבירה את מבטה אליו. תחילה עמד ובהה, אך פתאום אירע משהו בתוכו, והוא התחיל לקפוץ, גפיו מתעוותים בתנועות מוזרות. לפתע עצר. סובב את ראשו באיטיות לימינו, וזיהה, לא הרחק, סנאי אחר לופת אגוז גדול בכפותיו. הוא הסתובב לעברו, נושם במהירות, ורץ אליו. הסנאי עם האגוז הופתע והחליט ליתר ביטחון להדק את אחיזתו באגוז. אך כשראה שהסנאי עט עליו התחיל לפסוע לאחור, עוטר עוד ועוד את האגוז. לאחר כמה צעדים הסנאי של לילית מאס

החורשה הקרובה. חווה הבחינה בחיות העוקבות אחריה. הן השתרכו אחריה כגוש מגושם, רגליהן חלשות אך עיניהן גדולות ומהופנטות אליה. על כתפה של לילית ישב סנאי שהתכסה בשיערה. נדמה היה לחווה שזהו אותו סנאי שקראה לו... לילית חשה בקרבתה של אמה והתקרבה לסלע. כשחווה הבחינה בה מתקרבת התכווצה במקומה, עצמה עיניה וקיוותה שזו בכל זאת לא תשים לב אליה. לילית התקרבה עוד. חווה הרימה את מבטה. לילית עמדה מעליה, גאוה ניכרת בכל שריר בגופה. גבה ישר, זלזול בעיניה. פיה פעור מעט. היא נעצה את מבטה בחווה.

"מה נהיה ממך, אם!" זרקה לעברה, אוספת אבקה ירוקה משערה של חווה. היא שפשפה אותה מעט באצבעותיה, והניחה לה ליפול על החול לצד רגליה של אמה.

לילית התרחקה מהמקום ושיירת בעלי החיים המסורה מאחוריה. חווה פרצה בבכי. היא ירדה אל הנהר והתיישבה על ברכיה כשפלג גופה העליון יבש. הצמידה את ידיה לתפילה וקראה לאלוהים. ברקים פלחו את הרקיע, וכשפקחה את עיניה והביטה בשמים ראתה שהם קיבלו צבע כתמתם אדמדם. העננים כבר לא היו לבנים כפי שהיו בחלומה בהקיץ. נשמע קולו.

"כן, חווה?" הקול לא היה ענייני במיוחד.
 "בבקשה, עזור לנו... לילית... היא הרסה הכול... היא הפכה להיות

פעם שלישית הבריקו הברקים והשדה התנפצה לאלפי חלקיקים
 קטנים שנחתו בקלילות על הקרקע, ושרטו דרכן לתוכה. חלקיקים
 אלה שקעו ובנו יסודות לעולם שעתיד לבוא. עולם מושחת, שונא, מלא
 בחטא וברוע. מלא בלילות.

חוה עתידה להזדקן, ובסופו של דבר למות. אלוהים עתיד לברוא
 עוד בני אדם, אך בני אדם אלך ישנו על
 הקרקע המרושעת, ויגדלו את ילדיהם על
 קרקע זו, ולכן הטוב אינו קוסם לגן העדן,
 או למה שנותר ממנו.

במשחקים וזינק על האגוז, ושני הסנאים החלו להיאבק, עד שהסנאי
 בעל האגוז ברח לתוך הנהר וטבע, והסנאי של לילית בעקבותיו. החיות
 לא הבינו. הביטו זו בזו, חיפשו הסבר למה שקרה לעיניהם, כמו חוה
 שהביטה באדם שגהר מעליה - ואז שמעו את לחישתה: "ששששש..."

החיות כולן הרימו את עיניהן אל השדה ונשמו לרוחה. בעיניה מצאו
 שלווה, ושוב החלו בוהות, מאבדות עצמן
 בזוהר הצהוב של עיניה. היא הרימה מבטה
 אל על והשמיים דמו ללהבה: שחורה, אדומה,
 צהובה - לוחטת מתמיד. לילית הרגישה
 עקצוץ בכפות ידיה והרימה אותן אל פניה.
 הן התאדו לאט. כשהביטה על גופה ראתה
 שגם הוא נעלם. היא הפכה לרוח-רפאים
 חיוורת והחלה באיטיות להתרומם באוויר.
 ככל שעלתה לקחה עימה חלק מהגן, חלק
 מההרמוניה המתונה שאלוהים ברא. כאילו
 מסירה מעליו סדין, מושכת אותו איתה
 השמימה. היא נראתה נינוחה, כאילו ציפתה
 שזה מה שיקרה. כשעלתה מעל העצים, כל
 בעלי החיים נשאו מבטם אליה, גם חוה
 שנותרה לעמוד בנהר.

לילית פרשה ידיה לצדדים, והעננים הלוהטים שמאחוריה צרו צורת
 כנפיים בגבה. כל היופי והחן נשרו ממנה באותו רגע והתפזרו בין
 העננים שלבשו צורות מקומרות. שלד התעופף מעל הגן, שלד בעל
 כנפי-אש עצומות.

נמלים / דדשב ויקטוריה

מקום שלישי - חט"ע - י"ב/1

תש"ע

בקניון, ופתאום היא לחצה את האצבע שלה על צווארי. 'הייתה עלייך נמלה, היא הודיעה לי."

"אוקי, ואיך הרגשת באותו רגע?" שאלתי בתגובה.

"שם כבר הרגשתי שמשו מוזר קורה והתחלתי להיכנס ללחץ. הרי מהי ההסתברות שבקניון תעלה עלי נמלה?! המשכנו לטייל והחלטנו לעצור בבית הקפה הקרוב, לקנות לשתינו מנת קפאין. שמחתי שעברנו

את המשימה בשלום ולא פגשתי בהן גם

שם. עברו כמה ימים וכבר הספקתי לשכוח

מהנמלים. עד שיום אחד, בשנת הצהריים

של יום שישי, הרגשתי עקיצה קלה בישבן.

מיד כיוונתי את ידי לאזור העקיצה, ומה אני

מגלה? - נמלה מתה על ידי. זה לא בסדר... זה

לא בסדר... חזרתי ואמרתי לעצמי. משהו כאן

מוזר... הן פשוט רודפות אותי. חשבתי עליהן

כל היום: נמלים, נמלים, נמלים. ולראשונה,

המחשבה שלי הייתה ממוקדת באמת רק

במשהו אחד: הן. חלפו הימים, והשולחן הפך

לחברן הטוב של הנמלים. ואני... אני המשכתי

לחשוב בנמלית. המקלחות, שפעם כל כך

אהבתי לעשות, הפכו לסבל נוראי כשגיליתי

שאני בעצם מתקלחת בים של נמלים. הן

החלו נטפלות לראשי, לשערותיי, לידיי, לכפות רגליי; נכנסות עמוק לתוך

תוכי, למקומות שלא ניתן לגעת. התחלתי לבכות כי נותרתי לבד ואף

אחד מחבריי וידידי לא נשאר איתי; גם לא משפחתי. הלב שלי נקרע

מבפנים. אפילו הדמעות שלי לבשו צורת נמלה. אינספור נמלים קטנות

מטיילות לי בתוך הבית ואין לי מה לעשות עם זה.

כבר תקופה ארוכה שבכל מקום שהיא נמצאת היא פוגשת אותן.

לפחות אחת בכל פעם. לאחרונה היא מספרת שהן רובצות בחייה

בכל פינה והיא מרגישה כאילו הן השתלטו לה על החיים. שאלתי

אותה מתי זה התחיל, והיא אמרה שהיא לא

יכולה לספר בוודאות מתי זה התחיל, אלא

רק את הזיכרון הראשון.

"זה התחיל כשישבתי על יד שולחן הכתיבה

שלי וניסיתי לעשות את מטלת המנחה שאני

כל הזמן דוחה... סיימתי את השאלה הראשונה

וכבר התקדמתי לעבר השנייה, "סיפרה, "עד

שעיניי הבחינו במשהו קטן בצבע אדום כהה,

עם שלושה זוגות רגליים. כמובן שעקבתי

אחר הנמלה בכל צעד שעשתה... וברגע

שעברה את הגבול ועלתה על הדף שכתבתי

עליו, רצחתי אותה בדם קר. לא היה לי חשק

לשחק איתה משחקים!"

אז היא עוד לא ידעה שזוהי לא היחידה.

"הן החלו לתקוף אותי בזו אחר זו, המשיכה, "וביום למחרת כבר הייתה

מאפיה שלמה על שולחני. בהתחלה לא כל כך נלחצתי, חשבתי שהבית

פשוט מלוכלך ומטונף מרוב שאריות האוכל שצברתי לאחרונה... אבל

אז גיליתי שהן עוקבות אחריי, וכעת לא רק בבית. טיילתי עם חברה שלי

סיפורים לנימי / אלונה וורוביצ'יק

מקום שלישי - חט"ע - ז"ב/2

תש"ע

אנני זוכרת היטב את סדרת הטלוויזיה "סיפורים לנימי". כשהייתי בכיתות הראשונות של היסודי, הייתי חוזרת תחת שמש הצהריים חסרת הרחמים, לבית שלי שהיה תמיד, אבל תמיד, ריק מאדם.

ברגע שהייתי נכנסת, הייתי מדליקה מייד את הטלוויזיה בפול ווליום, שכל העולם ישמע... בכלל לא היה לי אכפת שהילדים בבית הספר מקניטים אותי על כך שאני עדיין רואה את ערוץ "הופ" שנועד, לטענתם, לתינוקות. מאוחר יותר גיליתי שהם כולם ראו "הופ", אבל בשקט בשקט, שאף אחד לא יידע ושאף אחד לא יקרא להם בשמות גנאי, כשיגיעו למחרת ללימודים.

הבעיה הייתה שפחדתי להיות לבדי בבית, והשקט לחץ לי על האוזניים עד שהייתי שומעת כל רחש קטן, והדמיון הילדותי והפרוע היה מתחיל לחשוב על פורצים ועל מפלצות שמתחבאות בבית. לכן, העדפתי לא לשמוע

אותם רחשים והגברתי את הווליום בטלוויזיה.

בערוץ "הופ" היו תוכניות שלימדו יצירה, וסדרות מצוירות שתמיד היו בהם מוסר השכל ודברי חכמה... והייתה שם גם זמרת אחת שלפעמים הייתה פוצחת בשיר עם מקהלה קטנה של ילדים... הקול שלה היה דומה לקול של אימא, הייתה בו אותה החמימות. לפעמים הייתי סוגרת עיניים כשהיא התחילה לשיר והייתי רואה את אימא באה אליי ומחבקת אותי, אבל

לפתע עלה לי רעיון נועז בראש. לקחתי אקדה-צעצוע קטן ששאלתי מאחי, וכמובן ששכחתי להחזירו. והאקדה ירה כדורים ירוקים קטנים, קטנים... ובאמת הצלחתי להרוג כמה נמלים, אבל הכמות הייתה גדולה ובלתי נשלטת. אז ניסיתי שיטה חדשה ולקחתי שואב אבק. חשבתי שאולי הגודל כאן יעזור והתחלתי לשאוב הכול... שאבתי אותן כמו שהן שאבו אותי, את כולי, את חיי. הן לקחו לי הכול; אף את שמי לא אדע.

"שאבתי אותן אך הן היו בכמות אינסופית. אחת הולכת אחת באה. ישבתי שם באין אונים, מאבדת את השפיות. אני מסתכלת עליהן ומקנאה - איזה שיתוף פעולה! איזו אחווה! איזו חוכמה! נמלים כאלה קטנות, איך הן מצליחות?! אבל את יודעת מה?" היא פנתה אלי. ונעצרה. אני הסתכלתי על השעון, וגיליתי שעברה כבר דקה לאחר תום הפגישה. "טוב", אמרתי, "נדבר על זה בפעם הבאה, נגמר הזמן."

כשהייתי פותחת את העיניים, שוב הייתי לבד בבית. התוכנית שהכי אהבתי הייתה "סיפורים לנימי". היא תמיד הופיעה בסוף היום, בערך בשעה 20:00, לפני שערוך "הופ" היה שולח את הצופים הצעירים למיטות שלהם ומפסיק לשדר עוד תוכניות.

אהבתי את התוכנית גם בגלל שידעתי, קיוויתי, שאולי בסופה אימא תבוא פתאום מוקדם מהעבודה ותיתן לי חיבוק ונשיקת לילה טוב. לרוב הייתי פשוט נרדמת לבדי, לצלילי הסיפור שהקריאה האישה לנימי הבובה ובלילה, מבלי שאתעורר, אבא היה מעביר אותי למיטה שלי, בחדר שלי. נימי הייתה בובה שבתחילה נראתה לי קצת מגוחכת. היא הזכירה לי את בילבי, עם שתי הצמות שלה, אבל הייתה שמנמנה יותר ופניה עגלגלות. היא לבשה תמיד אותה פיג'מה שאף פעם לא התלכלכה, ולצידה ישבה אישה חייכנית שאיכשהו תמיד היה לה ספר חדש להקריא לנימי, ולנימי תמיד היו המון שאלות שהייתה חייבת לשאול באמצע הקריאה. התוכנית הזו משודרת עד היום ולפעמים, סתם כך בזמני הפנוי, אני רואה אותה רגע לפני שאחותי הקטנה הולכת לישון. כפי שאני נהגתי פעם.

שום דבר, חוץ מאימא של נימי שהוחלפה באישה אחרת, לא השתנה. החדר נשאר אותו חדר עם אותם צעצועים על המדפים; נימי לא התבגרה כלל ועדיין לבשה אותה פיג'מה שמעולם לא כובסה ושאלה אותן שאלות מעצבנות בדיוק באמצע הסיפור. לאישה החדשה היו אותם חיוכים נלהבים וספרים חדשים בכל פעם. נראה כאילו נימי בכלל לא מבחינה בהבדל

בינין ולא אכפת לה שהחליפו לה אימא.

לפעמים, רק כדי להשתעשע, אני מדמיינת לעצמי איך הילדים שלי בעתיד יצפו באותה תוכנית לפני השינה, וכשאספר להם שנימי בעצם מבוגרת יותר מאימא שלהם, הם יסתכלו בהפתעה על מסך הטלוויזיה ועליו, ויגידו לי בלעג שנימי בגילם, ואולי אפילו יותר צעירה, כי הם כבר יודעים לקרוא ספרים בעצמם ונימי עדיין לא. אני ארגיש מבוכה קלה, כי לא בכל יום הילדים שלך מטילים ספק גדול כל כך במה שאתה אומר להם. אז, פשוט אחייך ואסתכל על נימי, שנשארה אותה ילדה עם פיג'מה לא מכובסת ולחיים עגולות, שאימא שלה התחלפה כבר בערך עשר פעמים מבלי שהיא תשים לב כלל, ולא משנה כמה ספרים יקריאו לה וכמה תשאל שוב ושוב - לעולם לא תלמד לקרוא בעצמה.

אבל אל דאגה. אחרי ש"סיפורים לנימי" תיגמר, אשב עוד רגע עם הילדים שלי שישפשופו את העיניים מרוב עייפות ואקריא להם סיפור בעצמי. אקנה להם ספר חדש בכל פעם ואדאג שאם יחליפו אותי פתאום ואני אעלם לי, הם יבחינו בהבדל ויגידו שזו לא אימא שלהם ויזכרו את החיוך שלי, חיוך מיוחד

שנועד רק להם...

אז בפעם הבאה שתראו מבעד למרפסת מוארת ילד קטן יושב לבדו ורואה תוכנית לילדים, אל תהססו לעלות במדרגות, לפתוח את הדלת ולתת חיבוק ונשיקה לילד שיושב שם לבדו ולהיעלם, להתנדף כערפל שמעולם לא היה קיים באמת.

אבא / יעל לאוקמוביץ'

מקום ראשון - חט"ב - ט"ז

תשס"ז

נְתִיבֵי הַשְּׁתִיקָה

שֶׁסֶלְלֶתָ עֲבוּרֵי,

הַבְּטָחָתָ לִי

שֶׁאֶצְטַרְךְ בַּק לְלַכֵּת.

לֹא לְהֶאֱבֹק,

בַּק לְלַכֵּת.

נְתִיבֵי הַשְּׁתִיקָה

שֶׁסֶלְלֶתָ עֲבוּרֵי,

קוֹדְרִים עֲכָשִׁיו מְלֵאִים

בְּקוֹצִים

אֲמַרְתָּ שֶׁתֵּלַךְ שָׁם לְפָנַי

פְּדֵי לְוֵדָא

שִׁיחָהּ לִי קַל לְלַכֵּת.

עֵינַי מְבַצְדוֹת לְכָל עֶבֶר

אֲנִי כַּנְרָאָה

השירים

טְעִיתִי

עָשָׂה שְׂזָה לֹא הַשְּׁבִיל שְׁלִי.

עָשָׂה שְׂזָה לֹא

וְלֹא אֶפְחַד.

נְתִיבֵי הַשְּׁתִיקָה

מישהי אחרת / שולמן קרולינה

מקום שני - חט"ב - ט' 3/

תשס"ז

היא הלכה לבדה בתוך יער חשוך,
היא לא ידעה לאן, או האם אי פעם תשוב.
היא נצתה להיות כמו צפור בשמים,

או סירה לבנה ששטה בפנים.
היא נצתה להיות להבה שבוערת,
היא נצתה להיות מישהי אחרת.

היא נצתה להפסיק להיות בבה על חוטים -
היא לא נצתה להיות מה שאנשים מחליטים.
אף אחד לא הקשיב,
לא שמע,
לא ראה,
עד שלילה אחד היא כשט נעלמה.

הנבזשים סתם שתקו את שתיקת הנבזשים,
והדשא דמם, לא הוסיף שום פרטים.

העצים לא העזו לזוז ממקומם,
השעון רק המשיך לתקתק כל הזמן...

וכלם רק אמרו: "היא עכשיו מאשרת"
אך בלב לבם מנאב מדפסקת.

שסלף

מכסים באור ירח

המשפטיק אותי.

בין כה וכה

אתה לא יכול

לשמע.

* בעקבות moonlight של בטהובן

כאב ממעמקים (שיר בסגנון ראפ) / אנצ'פה גלה

מקום ראשון - חטי"ע - י"ב/2
תשס"ז

חי בבוועה
בשכונגה פל פך פלאעה
אין גה סיוע

פל יום ממחדש הלב נקנע
האכזובה, מלא בשנאה
דם של דמעות זולגות
אין תקווה!
נמאס, לא שנה פך להיות.
עוסק בפשע
בשוד בפריצות -
הכל אותו חרא
אין בריכה.
פל הענין פדי לשרד
לא בשביל ליהנות
ההוא מלא בהון
לי אין אכל במה לקנות
הפער פנה עמוק, סוף
יוצא לגיס פטר

לא קל, נתקל -
יאז בא פשלו.

היום שלך נדון, די!
נפיון ועוד נפיון, מאחר פדי.

לבסוף היא הפכה למישהי אחרת,
אך דמעה מלוחה על לחיה יורדת.
היא הלכה לבדה
היא לא ידעה לאן,
היא בסך-הכל נצתה להיות
גן אדם

צפון / מריה גונצ'רוב

מקום שני - חט"ע - י"א/1

תשס"ז

אורות בְּמָה נּוֹצְצִים, חֲמִימִים
יִקְהַל בְּחֶשֶׁךְ
מְרִיעַ.

נְגַמֵּר (תָּם) הַמוֹפֵעַ.

צְפוֹן נִתְּנוּ לִי
לְאוֹת הַעֲרֵכָה
אֲנָשִׁים זָרִים
בָּאִים, מְשַׁבְּחִים
אוֹמְרִים: "הֵייתְּ הֵכִי טוֹבָה"
וְ"כֹל הַפְּבוֹד"
וְחוֹזְרִים
לְחִבְרִים,
לְמִשְׁפָּחוֹת.

צְפוֹן בּוֹדֵד בְּיַדִּי
וְרוֹחַ בְּעֵלְטָה
כְּצִלְלִים

שִׁירוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים
הוֹלְכִים, צוֹחֲקִים
אך - בְּשִׁבִיל הַרְיִק
לְאוֹרֵם הָעֵמוֹם שֶׁל פְּנִטֵי רְחוֹב
בְּצִנָּה הַדּוֹמָמָת

לְחַלֵּץ אֶת עֲצָמֵי לֹא מְצָלִים
שִׁכְתֵּי דָם זְמוּתָהוּם
הִנֵּה אֲנִי כְּלוּא, בְּגִיּוֹהִינוּם
נוֹלְדֵתִי שָׁם, אֵינִי יוֹדֵעַ בְּדִוּק אֵיפֹה
חִי בּוֹדֵד, יְתוֹם,
הַבֵּית שְׁלִי - סִפְסָלִי רְחוֹב
שְׁחֹר בְּתוֹךְ שְׁחֹר.
הַסְטִיגְמָה שְׁלִי הַפְּכָה לְהִיּוֹת "נִיגָר" חֲמוֹר;
מֵהַגְזַעְנוֹת הַתְּחִלָּתִי לְסִבֵּל
בְּשִׁבִיל לְהַעֲבִיר מִצַּב רֹחַ מֵר
חֲיֵי נִתְקָלוּ בְּאַלְכוֹהוֹל
לְבַחֵף, הַגּוֹף וְהָרֹאשׁ
לְשִׁפְחַת מֵהַפֶּל, לְלֶכֶת לִישׁוֹן.

קריאה לשלום / דפנה באן

מקום ראשון - חט"ב - 6/ד'
תשס"ח

בְּקֶר.

מְלֵאכִים בְּשָׁמַיִם מְבָרְכִים אֶת הָאָרֶץ בְּכֹל טוֹב.

צְפוּרִים מְצִיּוֹת וּמְבֹשְׂרוֹת עַל בּוֹאֵן,

וּמַיִם שְׁקֵטִים לְלֵא גְלִים זוֹרְמִים לְאֵטִם.

וְהִנֵּה קוֹל טְפָה, אֲשֶׁר עֲזָבָה אַחֲזִיזְתָּה בְּעֵץ,

נִשְׁמָע כֹּה עֲנִי בְּנִגְיַעְתָּה בְּאֲדָמָה הַטּוֹבָה.

הַעֲצִים אֵף הֵם מְשִׁמְעִים קוֹלָם בְּנִשְׁמִית

הַרְחֵם הַנוֹשֵׁפֶת בְּיָנוֹת עֲנִיָּהֶם

וּבִין הַחוֹחִים פּוֹרְחִים הַנְּרָדִים, אֲשֶׁר יִפְּיָם

מִתְעַצֵּם מִיּוֹם לְיוֹם.

אֵף בְּמִצּוֹלוֹת הַכְּחָלוֹת מְשִׁמְעוֹת בְּתוֹלוֹת

הַיָּם אֶת שִׁירְתָן הַחֲסָה...

וְשָׁקֵט...

וּמִרְחוֹק נִרְאָה זְהָרוֹ שֶׁל אֵיל יִפֵּה-תֵּאֵר, הַפּוֹסֵעַ לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ הַעוֹלָזוֹת,

וְהוּא צוֹעֵד לְאַרְךְ הַשְּׁבִיל הַמְּכֻסָּה עֲלֵים מִתְקַתְּקִים,

וְאֵז עוֹמֵד הוּא אֵל מוֹל הַיָּם וְהַכֹּל... הַכֹּל... שׁוֹמְעִים קְרִיאָתוֹ לְשָׁלוֹם.

רַק אֲנִי וְהַצְּפוּרִן

צוֹעֵדִים.

צְפוּרִן זָרֵק עַל שְׁלֶחַן

חֲדָרֵי הַקֶּר הַשִּׁיר וְרִיק.

אוֹר מִן הַמְּסֻדָּרוֹן

מִתְגַּבֵּב

עִם בַּת צְחוּקָם.

צְפוּרִן קָמַל

בְּכַח הָאֵשְׁפָה

וְאֲנִי שְׁכוּבָה עַל מִטָּה

וְהָאֵפְלָה לְנוֹ-בְּשִׁמְיָה

מְכֻסָּה, מְשִׁיחָה.

וְיָד עֲלֶה כוֹתְרֶת נוֹשֵׂר

וְגַם הַצְּפוּרִן עוֹצֵם אֶת עֵינָיו

וְלֹא יִפְקַחֵן יוֹתֵר (עוֹד).

כָּמוֹ מַצְפֵּן שָׁבוֹר / אלעד קליינרמן

מקום שני - חט"ע - י"ז/2

תשס"ח

כָּמוֹ מַצְפֵּן שָׁבוֹר,

כָּךְ אָנִי מַרְגִּישׁ,

כָּמוֹ מַצְפֵּן שָׁבוֹר

שְׁאִינוֹ מוֹרָה עַל הַצֶּפֶן

וְכֵן אָנִי מַרְגִּישׁ.

אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אָנִי רוֹצֶה,

מָה יִהְיֶה וּמָה יִקְרָה -

תַּעֲלוּמָה הֵם עֲבוּרֵי.

כָּמוֹ מַצְפֵּן שָׁבוֹר

שְׁאִינוֹ מַצְבִּיעַ עַל כֹּאֵן.

אֵינִי יוֹדֵעַ הֵיכֵן הַיַּעַד וּמָה הַפִּטְרָה,

מִי הוֹלֵךְ - וּמִי מִתְקַרֵּב?

מִי חֶבֶר וּמִי אוֹיֵב?

כָּמוֹ מַצְפֵּן שָׁבוֹר -

שָׂרָק מִסְתוֹבֵב וּמִסְתוֹבֵב

כָּךְ הֵם גַּם חַיִּי,

בְּלִי עֲצִירָה, בְּלִי זְמַן לַנְּשִׁימָה!

מִמָּשׁ כָּמוֹ... כָּמוֹ מַצְפֵּן שָׁבוֹר.

מַעְבָּר לְאֵפֶק / מריה גונצ'רוב

מקום ראשון - חט"ע - י"ב/1

תשס"ח

הֵיכֵן עוֹבֵר הַקוּ,

הַמְפְרִיד בֵּין שָׁם לְכֵאן

בֵּין הַגֶּשֶׁם לְקִשְׁתַּת בְּעֵנָן

בֵּין רוּחַה לְאוֹיֵב מְסֻכָּן;

מַעְבָּר לְאֵפֶק ,

בֵּין הַרְגֵעַ לְזִמּוֹ,

בֵּין צְחֹר לְלִבּוֹ,

הֵיכֵן מְתַחַתְּמִים אֶת הַקוּ?

מִי מִתַּח אֶת הַקוּ,

בֵּין טְרוּף לְגְבוּלוֹ

בֵּין נֶהָר לְיוֹצֵלוֹ

בֵּין הַהֲגִיוֹן לְרִיק שְׂמולוֹ;

מִי מִתַּח אֶת הַקוּ,

אֶת שׁוֹבֵר הַגְּלִים,

בֵּין חוֹפֵי מִבְטָחִים

לְבִינִי?

הֵיכֵן מְתַחַתְּמִים אֶת הַקוּ,

הַגֹּדֵר הַלְבָנָה,

חֶבֶל הַתְּלִיָה;

הֵיכֵן, הֵיכֵן עוֹבֵר הַקוּ?..

אֲךְ אָנִי שׁוֹאֵלֶת לְשׂוּא.

אָנִי כֹאן לְבִדִּי,

וְכֵן אֵינִי זֹכֶרֶת

אִם הֵייתִי אִי פְעַם

שָׁם

מַעְבָּר לְאֵפֶק.

“לָכֶם כָּלֵל לֹא מְגִיעַ לַעֲלוֹת עַל הַנִּיר!”
 אֵט אֵט כָּל הַצְּבָעִים קוֹפְצִים אֶל הַנִּיר
 לֹא מִתְחַשְּׁבִים בְּדַעְתּוֹ הַמְּקוֹרִית שֶׁל הַצִּיּוֹר,
 סָגֵל דוֹחֵף כְּתָם, שְׁחוֹר דוֹחֵף לְבָן
 יָרֵק רוֹצֵה לְכָאוּ, כָּחֹל רוֹצֵה לְכָאוּ

ציור משלם / רוי טמיר
 מקום ראשון - חט"ב - ט"ו/6
תשס"ט

הַפְּלִטָה מְלֵאָה בְּצְבָעִים,
 לוח הַבַּד עוֹמֵד לוֹ, יַצִּיב וְחִזֵּק.
 וְהַפֵּל עוֹצֵר לְרַגַע,
 כְּמוֹ בְּצִיּוֹר מְשֻׁלָּם.

הַצְּבָעִים נָעִים לְלֹא תְזוּזָה,
 יֶאֱרָף נֶעְמָד הָעוֹלָם,
 עוֹצֵר הוּא לְרַגַע
 כְּמוֹ בְּצִיּוֹר מְשֻׁלָּם.

כָּל צֶבַע מִחֻפָּה לְהִזְדַּמְנוּת,
 לְהִטְמַע בְּתוֹךְ הַנִּיר
 וְהַמּוֹלָה הוֹלֶכֶת וְגוֹבֶרֶת
 כְּמוֹ בְּצִיּוֹר מְשֻׁלָּם.

הַצְּבַע הָאָדָם רוֹצֵה לְהִיּוֹת רֵאשׁוֹן
 וְגוֹנוֹ הַחִזֵּק קוֹפֵץ עַל הַנִּיר.
 הַצְּבַע הַצָּהָב הַרְגִישׁ קֶצֶת מְאַחֵר
 וְגַם גּוֹנוֹ הַבְּהִיר נִטְמַע מְכֻבָּר.

הַצְּבַע הַכָּחֹל אָמַר: “זֶה בְּזִיווֹן!”
 הֲלֹא רָצָה גַם הוּא לְהִטְמַע רֵאשׁוֹן
 הַצְּבַע הַיָּרֵק אֵף הוּא הִרְחִיק לוֹמֵר

אֵךְ בְּלִי שְׂשֻמוֹ לֵב, מְהַפְּנִיטִים מְלֵהֵט קָרָב
 מְלַחֶמֶת הַצְּבָעִים גְּרָמָה לְהִרְסָה רַב
 הַצִּיּוֹר אֵינוֹ אָדָם, הַצִּיּוֹר גַּם לֹא צָהָב
 הַצִּיּוֹר אֵינוֹ מְשֻׁלָּם, אֶפִּילוֹ לֹא קָרוֹב.

מַה שֶׁהִיא תְּמִים וְטוֹב בְּהִתְחַלָּה,
 בְּמִלְחָמָה, בְּהַמּוֹלָה מִיַּד נִבְלָע
 וְהַשְׁלֵמֹת הָרֵאשׁוֹנִית הֵיטָה חִיּוֹב לְהַעֲלִים
 שֶׁכָּל צֶבַע רָצָה עֲצֻמוֹ לְבַד וְלֹא כְּחֵלֶק מְשֻׁלָּם.

רְגָעִים / שהם שמש שרביט
מקום ראשון - חט"ע - 6/י
תשס"ט

לְחִישָׁה עֲמוּמָה בְּאֲזְנֵי
וְאֲזְנֵי

הוֹלֶכֶת לְאִבּוֹד בְּשִׁקְטָה שְׁעִשִׁית פֶּה

וּמְרַב כַּעַס אֶת נוֹתְנֵת לִי תְחִישָׁת יוֹ.
הַפְּלִנְכוֹלִיָּה יוֹשֶׁבֶת לְצַדְךָ
מַחְכוֹת בְּתוֹר שְׁהַגְאוּלָּה תִצָּא מִהַדְּלֶת
וְתוֹכְלָנָה לְהַפְנִס וּלְהַבְיִן
שָׂאת בְּסֹדֶר אֲבָל מִשְׁהוּ הַשְׁתַּבַּשׁ
וְהֵם לֹא אוֹמְרִים לְךָ מָה.
הַלְחִישָׁה שְׁלֶךְ הוֹפְכֶת לְצַרְחָה
וְאֲזְנֵי
מֵאֲבֹדֶת אֶת שְׁמִיעָתִי לְכֹפֶה רְגָעִים
בְּשַׁעֲהַ שָׂאת מִסְתוֹכְבֶת בְּחֹדֶר בְּמַעְגָּלִים
וּמִמְלַמְלֶת מְלִים
לֹא בְרוּרוֹת
עַל כָּאֵב אוֹ אֲכֻזָּבָה
שְׁלֹא רוֹצִים
לְצֹאת.

מְנִיפָה / עידן טל
מקום שני - חט"ב - 2/ח
תשס"ט

אֲצִלִּי בְּחֹדֶר בְּפִנְיָה עֲלִיוֹנָה
תְּלִיפָה מְנִיפָה, שֶׁל דוֹדָתִי פְעַם הָיְתָה
אִינִי יוֹדֵעַ, אוֹלֵי גִילָה הוּא אֶפְלוּי יוֹתֵר מִ-30 שָׁנָה
גְּדוֹלָה הַמְנִיפָה 2 מ"ר כְּשֶׁהִיא פְּרוּשָׁה לְרוֹחָה
מֵאֵז וּמִתְמִיד נִרְדָּמֹתֵי לְצַדָּה
וּפְעַם בְּלִילָה, בְּחִלּוּמֹתַי, הִיא בָּאָה לִי לְעֻזָּרָה
עַל הַמְנִיפָה מְצִירִים גָּבֵר וְאִשָּׁה
הַנְּמַצְאִים הַרְחֵק הַרְחֵק, שֶׁם בְּהוֹדוּ הַרְחוּקָה
וְשִׁטִּים מַעַל יַם הַפָּיִס בְּסִירָה אֲדַפָּה
לְגַבֵּר מְנִיפֹת זָהָב מִפֹּאֲרֹת חֲזָקָה וּמְרִישִׁמָה
אִיךְ הוּא מַחְזִיק אוֹתָהּ כְּאִילוּ הָיְתָה פְּרִיט שֶׁל הַצָּגָה
הַכֵּל מִתוֹךְ הַלְצָה, הַכֵּל כְּדִי לְהַתְאִים אֶת עֲצוּמוֹ לְחֻבְרָה
וְהָאִשָּׁה עֵיפָה וְעֵנְגָה, עוֹרָה צֶהָב כְּמוֹ גִ'רְפָּה שֶׁהַתְּפִגְרָה
מַחְזִיקָה הִיא בִּיד הַרְזָה מְנִיפֹת נִיר זוֹלָה פְּשוּטָה
מְנִיפֹת הָאִשָּׁה כֹּה קֶטְנָה אֵךְ עֲדוֹן מְקַבֶּלֶת יַחַס פִּי מֵאָה
מֵאוֹתָהּ מְנִיפֹת זָהָב שֶׁל הַגָּבֵר הַמְאִיר קֶצֶת מִימִינָה
מְנִיפֹת רְבוֹת רְאִיתִי בְּמַהֲלֶךְ הַשָּׁנִים,
עֲלִיהֶם מְצִירִים פְּרוֹת אֲנָשִׁים אֵךְ בְּעַקֵּר סְפוּרִים,
סְפוּרִים שֶׁל אֲנָשִׁים מְכֹל קְצוּוֹת הָעוֹלָם
סְפוּרִים חֲסֵבְכִים עַל יְרִיעַת בֶּד חֲקֻפְלֶת וְאִשְׁוּטָה
שֶׁכֵּל מְטָרְתָה הִיא לְהַעֲלִים אֲגָלִי זַעֵה.

בְּכֹל מְנִיפָה הַשְּׁקֵעָה מִחֻשְׁבָּה
וְיֵשׁ לְכַבְדָּה כְּאִילוּ הָיְתָה תְּכִשִׁיטִי הַפְּלֹכָה

הֵהִיּוּ בְּעֶבֶר הַעֲצִים יִרְקִים יִרְקִים? / אמיר פולק

מקום שני - חט"ב - ח'5/
תש"ע

הֵהִיּוּ בְּעֶבֶר הַעֲצִים יִרְקִים יִרְקִים
מַעֲלִים עַל עֲנֻפֵיהֶם פְּרוֹת מְתֻקִים?
הֵהִיּה הֵם גְּדוֹל וְאִינְסוּפִי,

חֹזֵק כְּסוּפָה וְכַחַל פְּשָׁמִים?
הֵהִיְתָה הַשָּׁמֶשׁ גְּדוֹלָה וְחֹזֵקָה,
מְחַמֶּסֶת וּמְאִיבָה אֶת קִצּוֹת הָעוֹלָם?
אֲנִי אִינְנִי יוֹדֵעַ,
וְלְעוֹלָם גַּם לֹא אֹדַע.
כֹּל דָּבָר - זְמַנּוֹ עוֹבֵר,
מִצְהִיב, קַמַּל וּמִפְנֵה מְקוֹם לְדָבָר אַחֵר.
זִרְעִים לְעֵתִיד מְצַלַּח וְלְעֵתִיד נוֹכָא נִשְׁתַּלֵּוּ
בְּמַרְחֵבֵי הַזְּמַן,
יָבִיאוּ חֲרָבָן אוֹ שְׁלֹה לְעוֹלָם.
וְלִי, לֹא נוֹתֵר אֶלְא לְצִפּוֹת וְלִקְהָת,
לְקָהָת שְׁנֵבִיאוּ לְעוֹלָם עֵתִיד שְׁיִזְכָּר
כְּעֵתִיד הַטִּיב בְּיוֹתֵר בְּשָׁנִים הַבָּאוֹת.

גְּלוֹת / אלון רטר

מקום ראשון - חט"ב - ט'5/
תש"ע

כָּל שְׁעוֹת הַיְמָמָה
יִשְׁבֶּה נִיז'וּסְקָה בְּדַמְמָה
מְטַפַּחַת צְמֹר לְרֵאשָׁה
תְּפִלָּה קְטַנָּה הִיא לְחֶשֶׁה.

מְחַכָּה בְּתַחֲנָה
אִישׁ הַפֶּסֶס יְגִבֶּה מְנָה
תְּמַלֵּא אֶת הַפְּקוּדָה
אַחַר כֵּן הִיא אֲבוּדָה
קַרְבָּן שֶׁל פֶּחַ הַכְּבִידָה.

רְחוֹב אֶפֶר קִיר מְתַקַּלֵּף
הַעִיר רִיקָה הַזְּמַן חוֹלֵף
הַאוֹטוֹבוּס לְבוֹא שָׁכַח
לְאֵן תַּחְזוֹר, לְאֵן תִּבְרַח?

הַרְבֵּי בְּלָקוּ, קְרוֹן שֶׁל עֵץ
לְשׁוֹב אֵלָיו לְבָה חִפֵּץ
בְּרֶךְ חֲלֻמָּה עַל חֵם בֵּיתָה
הַכֶּךְרֶךְ גְּפֹה בְּעֵלְטָה.

שמי לונדון האחרים / יעל לאוקומוביץ'

מקום ראשון - חט"ע - י"ב/2

תש"ע

פחד מתכנס בנפשי כחית מחמד

ישותה כוס יין.

הוא מזמין אותי להתישב על הנרסה מולו

מה שלומך? - הוא שואל.

אני נאנחת בכבדות.

הוא מלטף את פני,

מתקרב לשפתי

ולוחש באזני שהוא נשאר הפעם,

אין לו כוונות ללכת.

אוחזת באהוב שטס

לערי בירה אירופאיות רחוקות,

למלנכוליה ולנעלים שצועדות בצעב

תחת שמי לונדון האחרים.

פחד מחבק אותי בכפיות,

הוא אומר לי: "תרגמי".

כשהלילה סורף אותי

ונלומות רודפים אותי

פחד מסתובב על הגב ומחייך.

גן העדן הפרטי שלי / אלונה טבק

מקום שלישי - חט"ב - ט"5

תש"ע

מציר עליו מקום שמשי שהקסם גר בו.

הטוסטר מעופף עם כנפיו הלבנות לעברי,

ומזמין אותי להכנס אל ציורו.

כאשר הכנסתי את רגלי פנימה,

הרגשתי את השמש על עורי,

את השפירות והגליליות על זרועותי.

ופתאם במקום נהיה חשוך

והזכיר ארץ אגדה.

הצמחים הפילו את עליהם

ולקטע הם רחפו באויר, ליד

הגליליות שזהרו ונתנו

למקום מראה גן-עדן.

ראיתי אגם מואר.

קראו לאגם "אגם הירח".

בתוך אגם זה ישן הירח.

זו אינה השתקפות,

אלא הדבר האמתי.

נכנסתי אל האגם,

ולאחר כמה דקות עצמתי את עיני

ומצאתי עצמי בחדר.

כל פעם שרציתי לחזור

לאותו מקום קסום הייתי עוצמת עינים

ונכנסת לטוסטר.

לטוסטר שלי.

לְלַכֵּת כָּכָה / לירי יואל פינקוביץ'

מקום שלישי - חט"ע - י"א/4

תש"ע

אל תסתכל, תמשיך ללכת,
מלאכים שומרים מעל.
הדמיון יסחרך את נגלך,

נגלי אבן פבדות ונקשות.
אני מאחוריך, תמשיך ללכת.

אל תדאג לי, תמשיך ללכת,
השמש מלטפת אותך,
והעולם עוצר את נשימתו.
הרגלים לא זזות,

נטוע כמו עץ,
אבל עץ בשיא פריחתו,
והאנשים שמנסים למצא את עצמם,
קוטפים את הפרות שלו.
הם מריחים את הפרחים ומלטפים אותם,
ואני מסתכלת בהערצה.

אל תסתכל, תמשיך ללכת,

אני מאחוריך, אבל אם תרצה,
אוביל אותך.
כנגד כל הסככים,
נגלך זזות ואתה מחיך,
ואני לא מבינה איך אתה יכול.

קירות / אלכסנדרה טישצ'נקו

מקום שני - חט"ע - י"א/6

תש"ע

שוב ותרתי
שוב בחדר
אנצפה קירות - שלום!
אתם אין סודות
הם יכולים הכל לגלות
מה את לובשת,
מה את אוכלת,
מה את רוצה,

אפילו נשאת בצמך לא מבינה.
אני בוכה
והם היחידים שמנחמים אותי
אך צדו את ממשיכה
בלי תרופים, בלי אהבה
סתם בוכה,

ואז השמירה נשמטת מפניך
ואתו ראות עיניך
כשהוא שוב מביא לך כוס עם מים.

הכפר, המקום הזה בעבורי / אורי הררי

חט"ב - ט"ו/2

תש"ע

לוי הייתם אומרים לי
בפעם הראשונה בה הגעתי לכפר
מה עומד להיות הכפר עבורי -

לא הייתי יכולה להאמין לכם
כי אי-יכולתי לנחש,
שקום אחד
יהיה מקלט, וגם במה?
אתה מוגן-באר הזרקורים
בטוח-וחושף את עצמך
בכפר הירוק שלי
אני יכולה להביע כל מלה
לבטא כל רגש
ועדין, להיות בטוחה מכל סכנה
זוהי פנרעה
תמצית הקסם של המקום הזה -
עבורי, לכל הפחות
עבורך, היא פנרעה שונה לחלוטין
כי הכפר הזה - יכול להיות
כל מקום שתתקצה.

והפרחים נפתחים אפילו יותר,
והפרות הופכים בשלים,
משלמים.
והשמים לבנים,
והצפורים שפפות מעל קוראות לך.

אתה מאבד רכוש לרגע,

ונוכל.

הפרות והפרחים לא נפגעים,

אבל הגוע נסדק.

אל תלך, אל תלך מפני.

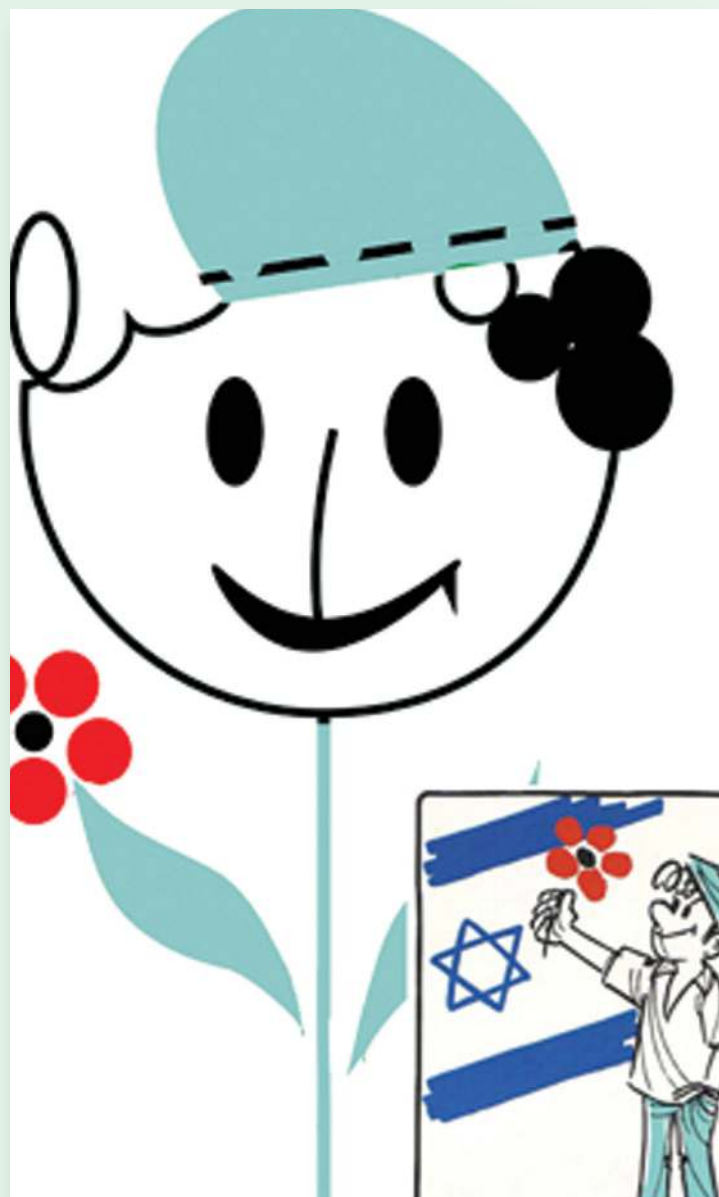
סמל, מסכה, צילום

/ לירי יואל פינקוביץ' / אורי הררי / יעל רטר
/ נוי קוגמן / אנסטסיה גולובוצקי / מרינה לסקין
/ שחר ברכה / דריה סטרובינסקי / ולריה בבורין
/ אור זוהר / שהם שמש שרביט / אלונה וורוביץ'ק
/ סראפין טיומקין / נעם רז / דדשב ויקטוריה
/ אורן גורל / שלי בייגלמן / עידן טל / דפנה באן
/ אלכסנדרה טישצ'נקו / אלונה טבק / יעל לאוקומוביץ'
/ אמיר פולק / מריה גונצ'רוב / אנצ'פה גלה
/ קרולינה שולמן / אלעד קליינרמן / מאיה לוי רייך / רוי טמיר
/ אלון רטר / אנה דומרצ'ב / שיראל גרפינקל
/ אנגלינה צ'ויקו / אסיה ארוטיונוב / אלבינה דוחובניקוב
/ עדן סטון / אירינה חלבס / כרמל פנפיל / אלה פאיניצקי
/ נטע בלאס / רינת אהרונסון / קרין מלמד / סתיו פילץ
/ נופר חובב / רונן סטודלנד / נועם סיגל / ירדן ימין
/ ליאור דולב / ים שרגיל / דניאלה גרינברגר / גיל בן נון
/ טיפאני שטרן / אנה קירייב / דן דונצ'בסקי

אנה דומרצ'ב

שיראל גרפינקל

סתיו פיליץ

קרין חלמד

אנה קיריב

רינת אהרונוסון

דן דונצ'בסקי

דניאלה גרינברג

טיפאני שטרן

ים שרגיל

הכנת הירוק

כס

ככר

נחמל פנפיל

נועם סיגל

ירוק זה
לא צחוק

ירוק

תחייה ירוק

סניע כחוק

ליאור דולב

נועם סיגל

ירדן ימון

נופר חובב

רותם סגל

נועם סיגל

רוזן סטולנד

נטע בלאס

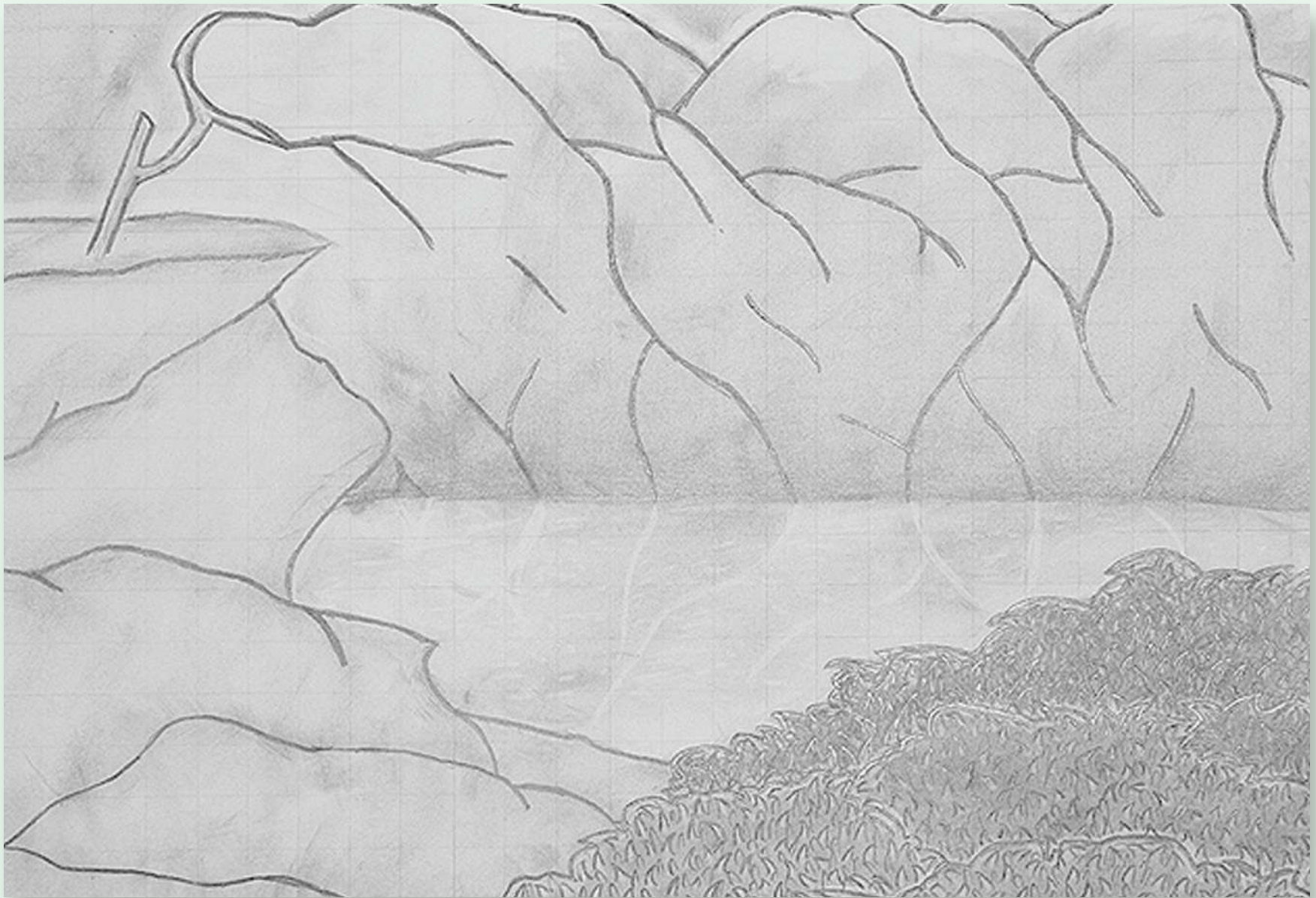
אסיה ארוטיונוב ודניאלה גרינברגר

אלה פיניצקי

γύψινος

נרמל פנפיל

אירינה חלבס

עדן סטון

אסיה ארוטינוב

אלבינה דוחובניקוב

אנגלינה צ'ויקו

שיראל גרפינקל

אנה דומרצ'ב

גיל בן נון

ים שרגיל

נועם סיגל

